

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 343-344 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Να φύγει η Κούντα Τρόικας - κυβέρνησης

8ο Αντικαπιταλιστικό Κάμπινγκ: 24 Ιούλη-1 Αυγούστου

Από το Σάββατο 24 Ιούλη έως την Κυριακή 1 Αυγούστου θα πραγματοποιηθεί το 8ο Αντικαπιταλιστικό Κάμπινγκ, που διοργανώνει η Ο.Κ.Δ.Ε. και οι παρατάξεις της «Αντεπίθεση των Εργαζομένων» και «Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη». Στο κάμπινγκ «ΝΗΡΕΑΣ» στο Βαρικό Πιερίας, μια πανέμορφη παραλία στους πρόποδες του Ολύμπου. Στον χώρο του κάμπινγκ θα έχουμε δικό μας μπαρ και μπάρμπεκιου, ενώ θα παρέχεται εκπαιδευτικό κουπόνι φαγητού στην ταβέρνα του κάμπινγκ.

Θα οργανωθούν παιχνίδια, αθλητικές δραστηριότητες, πάρτυ, μουσικές βραδιές, προβολές επιλεγμένων ταινιών για μικρούς και μεγάλους, ενώ θα λειτουργεί και βιβλιοπωλείο με πολιτικό και λογοτεχνικό βιβλίο καθώς και έκθεση φωτογραφίας.

Διασκεδάζουμε και συζητάμε για να αλλάξουμε τον κόσμο

Τον τελευταίο χρόνο πολλά και σημαντικά γεγονότα επηρέασαν και εξέφρασαν την ταξική πάλη σε όλο τον πλανήτη: Η κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος και οι καταστροφικές επιπτώσεις της πάνω στους εργαζόμενους και τη νεολαία. Η πολιτική κρίση του συστήματος, η σήψη, η διαφθορά, τα σκάνδαλα. Η επίθεση ΔΝΤ, ΕΕ, Κυβέρνησης στα στοιχειώδη δικαιώματά μας. Οι εργατικοί αγώνες στην Ευρώπη και την Ελλάδα με τα πιο μαζικά χαρακτηριστικά. Οι αγώνες ενάντια στην επισφάλεια και τις ελαστικές εργασιακές σχέσεις (BANQUET, ωρομίσθιοι, stage κ.α.). Η καταπίεση των μεταναστών και οι αντιστάσεις τους. Η αναζήτηση ρεαλιστικής απάντησης στα αδιέξοδα του καπιταλιστικού συστήματος.

Θα προσπαθήσουμε να αναλύσουμε αυτά τα γεγονότα και να εξάγουμε τα αναγκαία συμπεράσματα για να κάνουμε πιο αποτελεσματική και χρήσιμη την παρέμβασή μας.

Κεντρικές Συζητήσεις: «Η Ελλάδα υπό την κατοχή του ΔΝΤ», «Το πρόγραμμα της ΟΚΔΕ για μια σοσιαλιστική διέξοδο από την κρίση», «Πώς να οργανώσουμε τους αγώνες μας για να νικήσουμε», «Η ηθική των επαναστατών ενάντια στην αστική παρακμή και τον πουριτανισμό», «Λέον Τρότσκι: Έργα και ημέρες ενός μεγάλου επαναστάτη».

Θα γίνουν επίσης **εργαστήρια** για την νεολαία, τους εκπαιδευτικούς και τους εργαζόμενους, ενώ σύντροφοι και συναγωνιστές από την Ευρώπη, την Ασία και την Λ. Αμερική θα παρουσιάσουν την κατάσταση στις χώρες τους και θα

καταθέσουν τις εμπειρίες τους από τα κινήματα εκεί.

Κόστος: 110 ευρώ για φοιτητές-μαθητές-άνεργους και 120 ευρώ για τους εργαζόμενους, που περιλαμβάνει οκτώ διανυκτερεύσεις (με δική σας σκηνή) και ένα γεύμα την ημέρα. Για μικρότερη διαμονή το κόστος διαμορφώνεται σε 15 ευρώ ημερησίως. Επίσης υπάρχει η δυνατότητα διαμονής σε φθηνά δωμάτια εντός του κάμπινγκ κατόπιν επικοινωνίας με τους διοργανωτές.

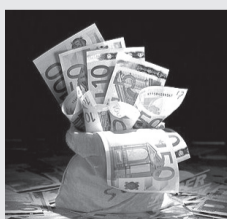
Πληροφορίες στα τηλέφωνα:
Αθήνα 210-5247227, 6996447765
Θεσσαλονίκη 2310-237938, 6978254992
Βόλος 6948307235
Κοζάνη 6984697263
Ιωάννινα 6974617344
ergatikipali@okde.gr
thessaloniki@okde.gr

Ακρίβεια
 Ο ληστής του εργατικού εισοδήματος
 σελ. 5

Χιονοστιβάδα απολύσεων παντού
 σελ. 11

Για την διαγραφή του χρέους
 σελ. 14

Γαλλία
 Κινητοποιήσεις για την Ασφάλιση
 σελ. 12

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδύκτων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

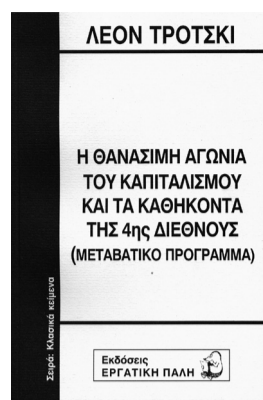
Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα να απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρωπίνων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίβαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές –ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωρίσουμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε. που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Η Θανάσιμη Αγωνία του Καπιταλισμού και τα Καθήκοντα της 4ης Διεθνούς (Μεταβατικό Πρόγραμμα)

Συγγραφέας: Λέον Τρότσκι

Χρονολογία έκδοσης: Δεκέμβριος 2003

Σελίδες: 90

Τιμή: 6 ευρώ

Για τον Τρότσκι, η συγγραφή του Μεταβατικού Προγράμματος μαζί με την ίδρυση της 4ης Διεθνούς ήταν στόχοι ζωής μετά τον σταλινικό εκφυλισμό της 3ης Διεθνούς. Το **Μεταβατικό Πρόγραμμα, Η θανάσιμη αγωνία του καπιταλισμού και τα καθήκοντα της 4ης Διεθνούς**, είναι το βασικό ντοκουμέντο που υιοθετήθηκε (είχαν προηγηθεί πολλές συζητήσεις) από το ιδρυτικό συνέδριο της 4ης Διεθνούς (Ελβετία, 3/9/1938).

Το Μεταβατικό Πρόγραμμα δεν είναι το συνολικό πρόγραμμα της 4ης Διεθνούς. Αυτό συνίσταται στο σύνολο των διδαγμάτων της πάλης για το σοσιαλισμό από την

αρχή του εργατικού κινήματος. Βασικά βήματα του αποτελούν τα τέσσερα πρώτα συνέδρια της 3ης Διεθνούς, τα βασικά ντοκουμέντα της σοβιετικής και διεθνούς αριστερής αντιπολίτευσης, τα βασικά ντοκουμέντα των συνεδρίων της 4ης Διεθνούς, οι μεγάλοι ταξικοί αγώνες του παγκόσμιου προλεταριάτου [...]. Το Μεταβατικό Πρόγραμμα είναι το πολιτικό μέρος του συνολικού προγράμματος, με στόχο να τραβήξει τις μάζες στη δράση ξεκινώντας από το επίπεδο συνείδησης μιας δεδομένης περιόδου για να τις οδηγήσει, διαπαιδαγωγούμενες μέσα από τις πράξεις τους, σε ανώτερο επίπεδο συνείδησης και στην

κατάκτηση της εξουσίας. [...]

Στηρίζεται σ' ορισμένα βασικά συμπεράσματα. **Πρώτο**, οι αντιφάσεις του καπιταλισμού είναι αεσιπέραστες και άλυτες χωρίς την ανατροπή του. **Δεύτερο**, οι μάζες μπαίνουν, περιοδικά, σε αγώνες μεγάλης εμβέλειας ενάντια σε συγκεκριμένες επιπτώσεις αυτών των αντιφάσεων –που διαφέρουν από χώρα σε χώρα και από περίοδο σε περίοδο. **Τρίτο**, οι επαναστατικές οργανώσεις πρέπει να συμμετέχουν σ' αυτούς τους αγώνες με τέτοιο τρόπο, ώστε να μπορούν να τους μετατρέψουν σε νίκες ενάντια στο καπιταλιστικό καθεστώς.

Απο τον πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρι" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Πάνασσα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καίνα Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβώλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρι" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30

γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Το 6^ο συνέδριο του Συνασπισμού της Αριστεράς, των Κινημάτων και της Οικολογίας (ΣΥΝ), που πραγματοποιήθηκε μεταξύ 3 και 6 Ιούνη, έδειχνε εδώ και αρκετούς μήνες ότι θα αποτελέσει το πεδίο της τελικής αντιπαράθεσης μεταξύ της πλειοψηφίας του κόμματος και της λεγόμενης «ανανεωτικής πτέρυγας». Η απόφαση των «ανανεωτικών» να αποχωρήσουν από τον ΣΥΝ και να δημιουργήσουν νέο κόμμα, την «Δημοκρατική Αριστερά», δεν εξέπληξε κανέναν.

Ο χώρος των «**ανανεωτικών**» έχει αποτελέσει εδώ και χρόνια φυτώριο στελεχών του ΠΑΣΟΚ και των κυβερνήσεών του, και μάλιστα των πιο άγριων νεοφιλελεύθερων. Είναι χαρακτηριστικό ότι η γεν. γραμματέας του υπουργείου Απασχόλησης, Αθηνά Δρέττα, δεξί χέρι και σύνδεσμος του Λοβέρδου με τη διαβόητη «τρίκα» στη σύνταξη του εκτρώματος που διαλύει την κοινωνική ασφάλιση, ήταν στέλεχος του ΣΥΝ. Και άλλες πασίγνωστες περιπτώσεις όπως Δαμανάκη, Ανδρουλάκης, Βούγιας - υφυπουργός «Προστασίας του Πολίτη» - και πολλοί άλλοι. Πιστοί στην «παράδοσή» τους, οι «ανανεωτικοί», καθ' όλη τη διάρκεια της κρίσης και της τρομακτικής επίθεσης στα δικαιώματα των εργαζομένων, στήριξαν με κάθε τρόπο την κυβέρνηση των δοσίλογων του Πιωργάκη, τόσο με δηλώσεις του επικεφαλής Κουβέλη και του «ιστορικού» τους ηγέτη Κύρκου όσο και στην πράξη. Η θέση τους είναι ότι για τη χρεοκοπία «φταίει και ο λαός και πρέπει να πληρωσει».

Ιδιαίτερο πολιτικό ενδιαφέρον δεν έχουν οι εδώ και χρόνια γνωστές και σαφείς θέσεις των «ανανεωτικών» αλλά η στάση της πλειοψηφίας του ΣΥΝ που συσπειρώνεται γύρω από τον Τσίπρα. Σε όλο το προηγούμενο διάστημα, και ενώ οι «ανανεωτικοί» καταπατούσαν κάθε έννοια εσωκομματικής πειθαρχίας και απαιτούσαν τελεσιγραφικά την αποχώρηση του ΣΥΝ από το ΣΥ.ΡΙΖ.Α., η ηγετική ομάδα τηρούσε κατευναστική στάση, διακηρύσσοντας ότι «δεν περισσεύει κανένας». Κατά τη διάρκεια του συνεδρίου, και ενώ πια ήταν σαφές ότι οι «ανανεωτικοί» θα προχωρούσαν στη διάσπαση αν δεν υποχωρούσε στην απαίτησή τους για αποχώρηση από το ΣΥ.ΡΙΖ.Α., ο Τσίπρας προσπαθούσε μέχρι τελευταία στιγμή να διαφυλάξει την «ενότητα». Στην ομιλία του τόνισε μάλιστα ότι «οι σύντροφοι που αποχωρούν σύντομα θα καταλάβουν ότι υπηρετούμε το ίδιο πολιτικό σχέδιο». Η στάση αυτή είναι βέβαια χαρακτηριστική για την ουσία, αλλά και τα αδιέξοδα της ρεφορμιστικής πολιτικής. Για την πλειοψηφία του ΣΥΝ, που έχει πάντα ως βασικό μέλημα την επιβίωσή της στο κοινοβουλευτικό παιχνίδι, η διατήρηση του κινηματικού προσώπου που της εξασφαλίζει η συμμαχία με ακροαριστερές οργανώσεις στα πλαίσια του ΣΥ.ΡΙΖ.Α είναι εξίσου πολύτιμη με τις ψήφους των «ανανεωτικών».

ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ: Ένα προαναγγεληθέν διαζύγιο

Στο συνέδριο ο πρόεδρος του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. βρέθηκε στην εξαιρετικά δυσάρεστη θέση να διαλέξει ανάμεσα στα δύο. Όσο για το «ίδιο πολιτικό σχέδιο» που επικαλέστηκε, δεν είναι βέβαια κάτι πρωτότυπο στην ιστορία του ρεφορμισμού: Η εκλογική ενίσχυση του ΣΥ.ΡΙΖ.Α., που σε συνδυασμό με μια πιθανή αδυναμία σχηματισμού αυτοδύναμης κυβέρνησης, θα φέρει το ΠΑΣΟΚ ή κάποιες «προοδευτικές» δυνάμεις που θα προέλθουν από αυτό, στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων για το σχηματισμό μιας πιο «φιλολαϊκής» κυβέρνησης. Η προοπτική αυτή, σε μια εποχή τρομακτικής κρίσης του καπιταλισμού και αδυσώπητης επίθεσης της αστικής τάξης στα πιο στοιχειώδη δικαιώματα των εργαζομένων, αποτελεί καθαρή ουτοπία.

Όσον αφορά τη συζήτηση στο Συνέδριο, περιστράφηκε κατά κύριο λόγο γύρω από τις αντιθέσεις της πανσπερμίας των ετερόκλητων τάσεων που συναποτελούν τον ΣΥΝ. Ελάχιστες ήταν οι αναφορές στην κρίση, στην ολομέτωπη επίθεση ΔΝΤ-ΕΕ-ελληνικού κεφαλαίου, στην ανάγκη ανασυγκρότησης των αγώνων και του εργατικού κινήματος. Μοναδική αξιόλογη πολιτική παρέμβαση ήταν αυτή της αριστερής τάσης που σχηματίστηκε γύρω από τους Λαφαζάνη-Στρατούλη-Καλύβη, η οποία

του κόμματος, όπως η προσήλωσή στον «ευρωπαϊκό» ρεφορμιστικό, και τονίζει την ανάγκη ενίσχυσης του κινηματικού χαρακτήρα του ΣΥΝ και του ΣΥ.ΡΙΖ.Α. Ωστόσο, από την πλατφόρμα τους απουσιάζουν απαντήσεις στα κρίσιμα ζητήματα του χρέους, της εθνικοποίησης των τραπεζών και της διαχείρισης της παραγωγής και της οικονομίας. Όσον αφορά τους «ανανεωτικούς», ο Στρατούλης έκανε «έκκληση για ενότητα» τονίζοντας ότι «αν γίνει μια νέα διάσπαση η Αριστερά θα την πληρώνει για είκοσι χρόνια».

Στο συνέδριο οριστικοποιήθηκε και η ρήξη του **Αλαβάνου** με τον ΣΥΝ, με τον πρώτο να στέλνει χαιρετισμό μέσω υποεκπροσωπεί το Μέτωπο Αλληλεγγύης και Ανατροπής, δηλαδή τη συμμαχία της τάσης Αλαβάνου με τις οργανώσεις ΚΟΕ, ΔΕΑ και ΚΕΔΑ. Στην ομιλία του ο Τσίπρας ήταν αιχμηρός και ειρωνικός κατά του Αλαβάνου αλλά και των «συνιστωσών» του ΣΥ.ΡΙΖ.Α., δηλώνοντας σαφώς την πρόθεσή του να προχωρήσει σύντομα σε ξεκαθάρισμα λογαριασμών μέσα στο «συμμαχικό» σχήμα. Είναι φανερό ότι η πολυπόθητη για τις ακροαριστερές συνιστώσες αποχώρηση των «ανανεωτικών», που υποτίθεται ότι θα έλυσε τα προβλήματα του ΣΥ.ΡΙΖ.Α., κάθε άλλο παρά

αμφισβητεί βασικές σταθερές της πολιτικής σηματοδοτεί την άμβλυνση των αντιπαράθεσεων μέσα στην ετερόκλητη συμμαχία. Δυστυχώς, οι οργανώσεις που επέλεξαν να παίξουν ρόλο δορυφόρου του ρεφορμισμού, τώρα αναλώνονται στην εσωτερική αλληλοφαγωμάρα του ΣΥ.ΡΙΖ.Α, αντί να καταπιαστούν σοβαρά με το καθήκον της ανασυγκρότησης του κινήματος και της ενίσχυσης της αντικαπιταλιστικής προοπτικής.

Οι εξελίξεις στο ΣΥΝ και τον ΣΥ.ΡΙΖ.Α. είναι κομμάτι της **συνολικής αποσύνθεσης του πολιτικού σκηνικού** και των ραγδαίων πολιτικών ανακατατάξεων, που επιφέρει η δραματική αλλαγή της κατάστασης, με την οικονομική κατάρρευση του ελληνικού καπιταλισμού και την εγκαθίδρυση της χούντας ΔΝΤ-ΕΕ-ελληνικού κεφαλαίου. Οποιαδήποτε προσπάθεια ανασυγκρότησης του χώρου αυτού σκοντάφτει στο στρατηγικό αδιέξοδο του ρεφορμιστικού σχεδίου: για την ελληνική και την παγκόσμια αστική τάξη ακόμα και μικρές παραχωρήσεις είναι αδιανόητες στην εποχή της απόλυτης σήψης του καπιταλισμού. Οι εργαζόμενοι, η νεολαία και οι αγωνιστές δεν έχουν λόγο να ανησυχούν για τις αντιθέσεις και τα αδιέξοδα του ρεφορμισμού· καθήκον τους είναι να χτίσουν τη δική τους μαζική επαναστατική μαρξιστική οργάνωση, ικανή να συγκρουστεί πολιτικά και πρακτικά με την καπιταλιστική βαρβαρότητα και να ανοίξει δρόμο για μια σοσιαλιστική διεξοδό από την κρίση.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Συμφώνα με επίσημα στοιχεία του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου Αθηνών **797 επιχειρήσεις έβαλαν λουκέτο στην Αθήνα**, σε σύνολο 5.686 επιχειρήσεων και 3.351 στον τομέα παροχής υπηρεσιών που δραστηριοποιούνται στα όρια του Δήμου στον τομέα του εμπορίου.

Το 13,8% (726) των εμπορικών επιχειρήσεων και το 2,12% (71) των επιχειρήσεων που δραστηριοποιούνται στην παροχή υπηρεσιών διέκοψε τη δραστηριότητά του το χρονικό διάστημα από την 1η Ιανουαρίου 2009 έως και την 31η Μαΐου 2010. Ακόμη ραγδαία πτώση του τζίρου κατά 50 % έχει φέρει η μείωση της αγοραστικής δυνατότητας των εργαζομένων.

Εκατοντάδες χιλιάδες θέσεις εργασίας θα χαθούν από τον δημόσιο και τον ιδιωτικό τομέα της **Βρετανίας** εξαιτίας του έκτακτου προϋπολογισμού λιτότητας.

Η έκθεση του ανεξάρτητου Γραφείου για την τήρηση του προϋπολογισμού, που αποκάλυψε ο Guardian, προβλέπει ότι θα χαθούν 490.000 θέσεις εργασίας μέχρι το 2015 και 610.000 μέχρι το 2016.

Συνολικά στο ίδιο διάστημα θα χαθούν πάνω από 1,3 εκατομμύρια θέσεις εργασίας σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα.

Η κυβέρνηση κατέθεσε έκτακτο προϋπολογισμό για την αντιμετώπιση του διογκούμενου δημοσιονομικού προβλήματος στη χώρα, ο οποίος περιλαμβάνει μεταξύ άλλων περικοπές στο δημόσιο τομέα, αυξήσεις φόρων και πάγωμα μισθών.

Το ΔΝΤ αποδέσμευσε χθες μια ακόμα δόση 913,2 εκατ. ευρώ (1,1 δις δολάρια) του δανείου στη **Ρουμανία**, φτάνοντας συνολικά τα 10,7 δις ευρώ (13,5 δις δολάρια) που έχει δώσει στην χώρα από τη συμφωνία συνολικού δανείου ύψους 13,6 δις ευρώ (17,1 δις δολάρια).

Η αποδέσμευση της νέας δόσης καθυστέρησε μετά την απόφαση του Συνταγματικού Δικαστηρίου της χώρας στις 25 Ιουνίου, που απέρριψε ως αντισυνταγματική την απόφαση της κεντροδεξιάς κυβέρνησης για μείωση 15% στις συντάξεις εντός 2010.

Την επόμενη ημέρα, η κυβέρνηση ανακοίνωσε και εφάρμοσε άμεσα αύξηση του ΦΠΑ σε αγαθά και υπηρεσίες στο 24% (από 19%), για να μειώσει το έλλειμμα στον προϋπολογισμό και να λάβει τη δόση του δανείου.

Συνέδριο Ν.Δ

Ανασυγκρότηση της «Λαϊκής Δεξιάς» για να επιβάλλουν τα νέα μέτρα

Η ουσιαστική χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού που οδήγησε στην κατοχή της χώρας από ΔΝΤ-ΕΕ και τα καταστροφικά για τα λαϊκά στρώματα μέτρα που εφαρμόζονται, έχουν εδώ και καιρό τινάξει το αστικό πολιτικό σκηνικό στον αέρα. Τα δύο κόμματα εξουσίας χάνουν ραγδαία κάθε κοινωνική νομιμοποίηση, ενώ τα ρεφορμιστικά «στηρίγματα», όπως φάνηκε και στην απεργία στις 5 Μάη, αδυνατούν να εκτρέψουν την οργή των μαζών σε ήρεμα κοινοβουλευτικά κανάλια. Μετά τη συντριπτική ήττα της ΝΔ στις τελευταίες εκλογές, το ΠΑΣΟΚ οδεύει στην τελειωτική ρήξη κάθε σχέσης με την εργατική τάξη και με τα ευρύτερα λαϊκά στρώματα.

Τα περιθώρια διαχείρισης της πολιτικής κρίσης από τους Έλληνες καπιταλιστές είναι μηδαμικά! Η οικονομική κρίση του ελληνικού καπιταλισμού δεν είναι ούτε αναστρέψιμη ούτε διαχειρίσιμη. Με αυτή την έννοια δεν υπάρχουν οι υλικοί όροι για ουσιαστική λύση αναδιάρθρωσης του πολιτικού σκηνικού. Όχι ότι δεν θα γίνουν προσπάθειες (βλ. κινήσεις Ντόρας-ανανεωτικών ΣΥΝ κ.λπ.).

Σαμαράς: επίδοξος διαχειριστής της κρίσης

Ο Σαμαράς στο Συνέδριο της ΝΔ επεδίωξε τον οργανωτικό και πολιτικό έλεγχο του κόμματος και την εμφάνισή του ως επίδοξο αντικαταστάτη του Γ. Παπανδρέου.

Στον πρώτο στόχο του, οι συσχετισμοί στη νεοεκλεγείσα Πολιτική Επιτροπή του κόμματος τον βγάδουν νικητή, αλλά οι ισορροπίες με τις άλλες τάξεις είναι οριακές. Ορίζοντας δύο αντιπροέδρους στο κόμμα – Δ.Αβραμόπουλο, Σ. Δήμα— εξασφάλισε μια βραχυπρόθεσμη συνθηκολόγηση με το Κέντρο και τους Καραμανλικούς. Όλοι όμως τον περιμένουν στη γωνία (μαζί με τους Σηπλιωτόπουλο-Μείμαρράκη-Κ. Μητσοτάκη), παρόλο που σε ιδεολογικό επίπεδο δεν τίθενται αμφισβητήσεις.

Ο Σαμαράς πρότεινε έναν τρόπο για να ξαναπάρει η ΝΔ την εξουσία: Να κατηγορεί διαρκώς το ΠΑΣΟΚ ότι παρέδωσε τη χώρα στο ΔΝΤ και περνά μέτρα βάρβαρα, να μην ψηφίσει το Μνημόνιο και το Ασφαλιστικό εμφανιζόμενος ως ο σωτήρας από την κατοχή ΔΝΤ-ΕΕ και να αφυπνίσει το πιο δεξιό-συντηρητικό κοινωνικό στρώμα για να τον στηρίξει. Η ουσία της πολιτικής του εί-

ναι ένα τεράστιο ψέμα, το ίδιο με αυτό του Γ. Παπανδρέου πριν τις εκλογές.

Η χώρα κατά τον Σαμαρά θα απαλλαγεί απ' το Μνημόνιο εφαρμόζοντας όλα τα μέτρα του Μνημονίου άμεσα και χωρίς καμία υποχώρηση. Με τα λόγια του στο Συνέδριο: «Η ΝΔ εγγυάται ότι θα τηρήσει τις δεσμεύσεις που αναλαμβάνει η χώρα μας με το ΔΝΤ, γιατί αυτό επιβάλλει η υπευθυνότητα», «δεν θέλουμε να απαλλαγούμε από τις δεσμεύσεις του Μνημονίου, για να επιστρέψουμε σε πολιτική λαϊκισμού, δημοσιονομικής χαλάρωσης και σε ακατάσχετη παροχολογία». Τα μέτρα που προτείνει ξεκαθαρίζουν το «φιλολαϊκό» χαρακτήρα του προγράμματός του:

Α) Αξιοποίηση της ακίνητης περιουσίας του δημοσίου, των νοσοκομείων, των ιδρυμάτων Πρόνοιας κ.λπ. Δηλαδή ξεπούλημα και της παραμικρής κοινωνικής παροχής και κοινωνικής ιδιοκτησίας.

Β) Μεγαλύτερη μείωση των φορολογικών συντελεστών για τις επιχειρήσεις, που διαβεβαιώνει πως θα συμβάλει στην αύξηση των κρατικών εσόδων! Δηλαδή την παραπέρα μείωση της φορολογίας του Κεφαλαίου, που την τελευταία δεκαετία οδήγησε στην εκτίναξη του ελλείμματος του Προϋπολογισμού, θα την πλασάρουν σαν λύση!

Γ) Δραστική μείωση των δημοσίων υπαλλήλων, αφού όπως είπε η χώρα δεν τους αντέχει. Τις απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων υπερτόνισε και ο Ν. Δένδιας.

Δ) «Χέρι-χέρι με τον Καρατζαφέρη», δεσμεύτηκε να καταργήσει άμεσα το πανεπιστημιακό άσυλο και τον μεταναστευτικό νόμο που ψήφισε το ΠΑΣΟΚ (ο οποίος στην πραγματικότητα είναι αντιμεταναστευτικός)!

Επόμενος κατοχικός πρωθυπουργός;

Ο Σαμαράς δημαγωγεί ασύστολα για να εγκλωβίσει τα λαϊκά στρώματα. Λέει ΟΧΙ στο Μνημόνιο, αλλά δεσμεύεται να εφαρμόσει όλα τα μέτρα του. Λέει ΟΧΙ στο ασφαλιστικό, αλλά ψηφίζει τις επιμέρους διατάξεις του! Κατηγορεί ΠΑΣΟΚ-Ντόρα-ΛΑΟΣ που ψηφισαν το Μνημόνιο, αλλά διεκδικεί να είναι αυτός που θα το εφαρμόσει! Μιλάει για στοιχειώδη κοινωνική δικαιοσύνη, ενώ εξαγγέλλει ιδιωτικοποιήσεις, απολύσεις, φοροαπαλλαγές Κεφαλαίου, καταστολή. Με αυτά τα κόλπα η ΝΔ θα διεκδικήσει την κυβέρνηση από το ΠΑΣΟΚ,

που φαίνεται πως μετά τις επιλογές του (ΔΝΤ-Ασφαλιστικό-Εργασιακά) οδεύει στην εκλογική (και όχι μόνο) συντριβή. Σε πιθανές εθνικές εκλογές το φθινόπωρο, με την ελεγχόμενη χρεοκοπία του ελληνικού καπιταλισμού σε εξέλιξη, ο Σαμαράς θέλει να είναι αυτός που θα εκπροσωπήσει ως νέος κατοχικός πρωθυπουργός μετά τον Παπανδρέου την Τρόικα και το ντόπιο Κεφάλαιο ενάντια στους εργαζόμενους, προχωρώντας σε πιο σκληρά μέτρα, όπως εκατοντάδες χιλιάδες απολύσεις στο δημόσιο κ.λπ.

Αυτή είναι η μοναδική επιλογή αυτή τη στιγμή για τους καπιταλιστές απέναντι στην πολιτική κρίση και γι' αυτό ήταν μονόδρομος η «ψεύτικη» καταψήφιση του Μνημονίου και του Ασφαλιστικού απ' τον Σαμαρά. Είναι χαρακτηριστικό πως ανέφερε σαν παράδειγμα της πολιτικής που θα ακολουθήσει τον Ερντογάν, που εφάρμοσε από το 2003 σκληρά αντιλαϊκά μέτρα με «πάτημα» την έξοδο από το ΔΝΤ! Ακόμη και αυτή η σύγκριση βέβαια είναι απολύτως ατυχής μιας και παραβλέπει τις δυνατότητες του τουρκικού καπιταλισμού έναντι του ελληνικού. Τα μέτρα στην Τουρκία στηρίχτηκαν και στην ωμή καταστολή όπως πάντα. Αυτό το μέτωπο θέλει να ανοίξει και ο Σαμαράς ενάντια στις απεργιακές κινητοποιήσεις και τους ταξικούς αγώνες, με άκρατη ενίσχυση των επιχειρηματιών και συντηρητικό εγκλωβισμό των μαζών.

Όλα αυτά τα σχέδια όμως δεν λαμβάνουν υπόψη τη διεθνή εξέλιξη της καπιταλιστικής κρίσης που θα σαρώσει τον ελληνικό καπιταλισμό και τις διαρκώς πιο ριζοσπαστικές ταξικές μάχες που θα γεννά καθημερινά η κρίση! Είναι απίθανο τα σημερινά κομματικά επιτελεία της αστικής τάξης να μπορέσουν να σταθεροποιήσουν το πολιτικό σκηνικό, βρίσκοντας πρόσωπα και κόμματα που θα έχουν τη λαϊκή εμπιστοσύνη. Το μόνο που τους κρατάει ζωντανούς είναι η ανικανότητα των εργατικών οργανώσεων και κομμάτων να ανασυγκροτήσουν το εργατικό κίνημα και να το ανασυνθέσουν πολιτικά σε κατεύθυνση σύγκρουσης με το καπιταλιστικό σύστημα. Μόνο οι αδυναμίες του εργατικού κινήματος κρατάνε στη ζωή τα χρεοκοπημένα κόμματα της αστικής τάξης και την ίδια τη ΝΔ.

επίκαιρα...

Όχι στο κουκούλωμα της υπόθεσης Κούνεβα

Μετά την απελευθέρωση των δολοφόνων του Αλέξη Γρηγορόπουλου και την αποκάλυψη πως μέλη της ΕΥΠ πιθανόν να εμπλέκονται στην απόπειρα της δολοφονίας της Κ.Κούνεβα, το κράτος και τα δικαστήρια προσπαθούν να δώσουν άλλο ένα χτύπημα στο εργατικό κίνημα με το κουκούλωμα της υπόθεσης και την παραγραφή του εγκλήματος. Ο εισαγγελέας Πρωτοδικών Ιω. Σακκάς υπέβαλε πρόταση προς το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών να τεθεί στο αρχείο η δικογραφία για την επίθεση με βιτριόλι που είχε δεχθεί τον Δεκέμβριο του 2008 η γενική γραμματέας της ΠΕΚΟΠ με την πρόφαση πως δεν υπάρχουν επαρκή στοιχεία για την συνέχιση της έρευνας.

Με Δελτίο Τύπου που απέστειλαν με αφορμή την εισαγγελική πρόταση οι συνήγοροι Πολιτικής Αγωγής, Κ. Παπαδάκης και Δ. Βαγιανού, κάνουν λόγο για «ελλιπέστατη ανακριτική και προανακριτική διαδικασία» και ζητούν την συνέχιση της υπάρχουσας δικογραφίας με την εκκρεμή αστυνομική έρευνα, που διεξήχθη κατόπιν εισαγγελικής εντολής και την συνέχιση των ανακρίσεων και της έρευνας για την αποκάλυψη των δραστών. Οι εκατοντάδες χιλιάδες εργαζόμενοι και νεολαίοι που βγήκαμε στους δρόμους και απαιτήσαμε την τιμωρία των φυσικών και ηθικών αυτουργών της απόπειρας δολοφονίας στην Κ.Κούνεβα δεν θα επιτρέψουμε άλλο ένα κουκούλωμα! Θα τους δώσουμε την απάντηση που τους αξίζει!

Τραγικός θάνατος 14 μεταναστών στον Έβρο

Σε τραγωδία εξελίχθηκε για 14 αφρικανούς και ασιατές μετανάστες η απόπειρά τους να διασχίσουν τον ποταμό Έβρο και να αναζητήσουν μια καλύτερη τύχη στην αντίπερα όχθη. Την Τρίτη 29 Ιουνίου 9 μετανάστες βρέθηκαν νεκροί στην παραποτάμια περιοχή του Διλόφου και των Μαρασιών Έβρου και άλλοι 5 στην αντίπερα όχθη του ποταμού. Πρόκειται για νεαρά άτομα 20-25 χρονών όπως εκτίμησαν οι νεκροψίες στο νοσοκομείο της Αλεξανδρούπολης. Οι δουλέμποροι που τους προωθούσαν στις ελληνικές όχθες επιβίβασαν σε βάρκες μόνο τα παιδιά και υποχρέωσαν τους μεγαλύτερους να κολυμπήσουν για να περάσουν απέναντι, κάτι που είχε σαν αποτέλεσμα οι μετανάστες να παρασυρθούν από τα ρεύματα που προκάλεσαν οι έντονοι βροχοπτώσεις των τελευταίων ημερών. Στην ίδια περιοχή τον Μάιο άλλοι 5 άνθρωποι είχαν χάσει την ζωή τους. Όπως τονίζει ο διοικητής του νοσοκομείου Αλεξανδρούπολης, Νίκος Ραπτόπουλος, «η κατάσταση με τους νεκρούς παράνομους δυστυχώς είναι πλέον καθημερινό φαινόμενο, με αποτέλεσμα να μην υπάρχει πλέον χώρος στα ψυγεία του νεκροτομείου».

Τέλος στο δωρεάν/μειωμένο εισιτήριο ΑμεΑ

Η Πανελλήνια Ομοσπονδία Αυτοκινητιστών Υπεραστικών Συγκοινωνιών και η Πανελλαδική Ομοσπονδία Αστικών Συγκοινωνιών (ΠΟΑΥΣ και ΠΟΑΣ) με απόφαση τους στερούν από την 1η Ιουλίου στα άτομα με αναπηρία το δικαίωμα δωρεάν ή μειωμένου κόστους μετακίνησης. Οι δυο ομοσπονδίες ρίχνουν την ευθύνη στο υπουργείο υγείας και κοινωνικής αλληλεγγύης ισχυριζόμενες πως δεν έχει εξοφλήσει τα ποσά που τους οφείλει βάσει τιμολογίων για την περίοδο μέχρι τις 30 Ιουνίου και δεν έχει υπογράψει τα σχετικά συμφωνητικά για όλο το 2010. Η Εθνική Συνομοσπονδία Ατόμων με Αναπηρία (ΕΣΑμεΑ) καλεί τα άτομα με αναπηρία να επιδείξουν ανυπακοή στην απόφαση και να αρνηθούν την καταβολή εισιτηρίου.

ΑΚΡΙΒΕΙΑ: Ο ληστής του εισοδήματος των εργαζομένων

■ Σωφρόνης Παπαδόπουλος

Ο πληθωρισμός, οι ιδιωτικοποιήσεις και η φορολογική αφαίμαξη, που αποτελούν ουσιαστικά τις τρεις όψεις της ακρίβειας, λεηλατούν το εισόδημα των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

Το κύμα ανατιμήσεων κυρίως στα βασικά είδη κατανάλωσης που ξέσπασε από τις αρχές του χρόνου και η αύξηση της φορολογίας (κατάργηση του αφορολόγητου των 12.000 ευρώ και της αυτοτελούς φορολόγησης, αύξηση δυο φορές μέσα στο πρώτο 5μηνο των ειδικών φόρων για τσιγάρα, ποτά και καύσιμα, αύξηση του ΦΠΑ, νέα αύξηση του ΦΠΑ από την 1^η Ιούλη) θα προκαλέσουν νέες αυξήσεις στις τιμές των αγαθών και υπηρεσιών με δραματικές επιπτώσεις στο ήδη κουτσουρεμένο εισόδημα (μειωμένοι μισθοί και συντάξεις) εισόδημα των λαϊκών στρωμάτων από τα βάρβαρα μέτρα κυβέρνησης-ΔΝΤ-ΕΕ.

Τον Μάιο ο πληθωρισμός έφτασε το 5,4% (4,8% τον Απρίλιο) και με την νέα αύξηση του ΦΠΑ θα κυμανθεί σίγουρα γύρω στο 6,5% και αναμένεται να ξεπεράσει το 8% προς το τέλος του χρόνου.

Πέρα όμως από τον πληθωρισμό και τους επίσημους στατιστικούς δείκτες (οι οποίοι άλλωστε έχουν μόνο μικρή και σχετική αξία, και συνήθως διαστρεβλωτική και παραπλανητική), **υπάρχει και η καθημερινή πραγματικότητα** που αντιμετωπίζουμε: το σούπερ μάρκετ, τα μαγαζιά, η αγορά και συναλλαγές/λογαριασμοί γενικότερα. Εδώ φαίνεται η **απάτη** για τους μισθοσυντηρητές, τους μεροκαματιάρηδες και τους συνταξιούχους που προωθεί η κυβέρνηση και οι αρμόδιες υπηρεσίες.

Ενώ στο παρελθόν ανακοίνωναν ότι ο πληθωρισμός αυξήθηκε 1 ή 2 ή 3% ή τώρα ανακοινώνουν το -οπωσδήποτε υψηλό-5,4%, τη στιγμή που πληρώνουμε 10, 20, 30 ή και 50% ακριβότερα τα αγαθά και τις υπηρεσίες.

Πληθωρισμός, ακρίβεια και αγοραστική δύναμη

Είναι γνωστό ότι μόλις μπήκε το ευρώ στη ζωή μας (2002) είχαμε μια τεράστια αύξηση των τιμών και έκτοτε είχαμε συνεχείς ανατιμήσεις που ροκάνιζαν το εισόδημα των εργαζομένων. Οι ανακοινώσεις των αρμόδιων υπηρεσιών κατά τα τελευταία χρόνια για πληθωρισμό γύρω στο 2% δεν έχει σχέση με την πραγματικότητα. Κι αυτό γιατί **ο πληθωρισμός δεν είναι ο καθρέπτης της πραγματικής**

κατανάλωσης και επομένως δε δείχνει όλες τις επιπτώσεις στο λαϊκό εισόδημα. Γιατί πολλά από τα 400 είδη και υπηρεσίες που περιλαμβάνει δεν επηρεάζουν τη λαϊκή κατανάλωση. Έτσι πχ. το κρέας, τα ψάρια, τα φρούτα και τα λαχανικά, τα είδη νοικοκυριού και άλλα αγαθά πλατιάς λαϊκής κατανάλωσης (υπηρεσίες, έξοδα αναψυχής, πετρέλαιο, βενζίνη κλπ) έχουν ανατιμηθεί πολύ περισσότερο (υπάρχουν είδη που αυξήθηκαν 100 ή και 200%), χωρίς η επίδρασή τους στον δείκτη του πληθωρισμού να είναι ανάλογη της επίδρασής τους στο εργατικό και λαϊκό εισόδημα.

Άγνωστη είναι ακόμη η επίδραση της νέας αύξησης του ΦΠΑ από 1^η Ιουλίου στην αύξηση του πληθωρισμού και των τιμών των αγαθών και υπηρεσιών. Η προηγούμενη αύξηση του ΦΠΑ εκτίναξε τον πληθωρισμό στο 5,4% (η υψηλότερη τιμή εδώ και 13 χρόνια!), ενώ οι τιμές ορισμένων βασικών προϊόντων αυξήθηκαν πολύ περισσότερο από 5,4%. Από τον Μάιο του 2009 έως τον Μάιο του 2010 (και ουσιαστικά από την αρχή του 2010) η βενζίνη αυξήθηκε κατά 52,1%, το πετρέλαιο θέρμανσης κατά 39,6%, τα τέλη κυκλοφορίας και τα διόδια 36,6%, τα ασφάλιστρα 18%, τα αλκοολούχα ποτά 12,2%, τα τσιγάρα 17,8%, οι υπηρεσίες κινητής τηλεφωνίας 9,2%, το ηλεκτρικό ρεύμα 6,3% κλπ.

Οι τρομακτικές μειώσεις στους μισθούς και τις συντάξεις δέχονται ένα δεύτερο σημαντικό πλήγμα από την εκτίναξη του πληθωρισμού και κυρίως από την ακρίβεια, γιατί μειώνουν την αγοραστική δύναμη, δηλαδή αντιστοιχούν σε πολύ λιγότερα αγαθά και υπηρεσίες. Υπολογίζεται ότι ένας μέσος καταναλωτής μόνο μετά τη νέα αύξηση του ΦΠΑ χρειάζεται να δαπανήσει για είδη Σούπερ Μάρκετ 6 ευρώ το μήνα περισσότερα (έως και 11 ευρώ το μήνα από την αρχή του χρόνου). Τέλος, λόγω της ακρίβειας οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα θα **υποστούν μείωση** της αγοραστικής τους δύναμης σε ετήσια βάση τουλάχιστον κατά έναν μισθό.

Φορολογική αφαίμαξη και Ιδιωτικοποιήσεις

Το φορολογικό σύστημα που ισχύει στη χώρα μας είναι από τα πιο άδικο στον κόσμο: Η σχέση άμεσων φόρων (φορολογία εισοδήματος) και έμμεσων (φορολογία προϊόντων και ΦΠΑ) είναι περίπου 1 προς 3, όταν η έμμεση φορολογία επιβαρύνει κυρίως τους εργαζόμενους και τα φτω-

χά λαϊκά στρώματα. Τα 2/3 περίπου των άμεσων φόρων πληρώνονται από τους μισθωτούς και τους συνταξιούχους, όχι μόνο γιατί είναι η πολυπληθέστερη πληθυσμιακή ομάδα αλλά γιατί δηλώνουν μεγαλύτερο εισόδημα από άλλες κοινωνικές ομάδες (ελεύθεροι επαγγελματίες, εισοδηματίες, αγρότες, βιομήχανοι και έμποροι κλπ) με τους βιομήχανους να βρίσκονται λίγο πάνω από τους αγρότες που βρίσκονται στην τελευταία θέση! Άλλα και τα 2/3 του συνόλου των φόρων (άμεσων και έμμεσων) πληρώνονται και πάλι από τους μισθωτούς, τους μεροκαματιάρηδες και τους συνταξιούχους.

Όπως όλες οι κυβερνήσεις έτσι και φέτος το αντιδραστικό ΠΑΣΟΚ άλλαξε το φορολογικό σύστημα προς το **χειρότερο** και σε βάρος των εργαζομένων, αύξησε δυο φορές τους ειδικούς φόρους και τον ΦΠΑ, αύξησε το συντελεστή φορολογίας ή έβαλε για πρώτη φορά ΦΠΑ σε υπηρεσίες (δικηγορικές, συμβολαιογραφικές, ιατρικές κλπ).

Όλοι οι νεοφιλελεύθεροι, του ΠΑΣΟΚ, της ΝΔ και, λένε ότι οι ιδιωτικοποιήσεις -όπως και το ευρώ- θα βοηθήσουν την οικονομία και θα φέρουν «καλύτερες μέρες». Όμως η εμπειρία 20 χρόνων (από την εποχή Μητσοτάκη) δείχνει εντελώς άλλα πράγματα, καθώς η οικονομία οδηγήθηκε στην χρεοκοπία και το βιοτικό επίπεδο σε πλήρη κατάρρευση. Όσο για το κράτος, έγινε πολύ πιο σπάταλο, πιο διεφθαρμένο, εχθρικό, εισπρακτικό και αυταρχικό προς τους εργαζόμενους και τη νεολαία. Το δημόσιο χρέος και τα ελλείμματα εκτινάχθηκαν στα ύψη, η ποιότητα των δημόσιων αγαθών και υπηρεσιών επιδεινώθηκε και οι τιμές τους ακριβύναν κατά πολύ.

Η κυβέρνηση Παπανδρέου έχει εξαγγείλει την ιδιωτικοποίηση των πάντων και το σταμάτημα των κρατικών χρηματοδοτήσεων προς τους ελλειμματικούς κρατικούς οργανισμούς και επιχειρήσεις. Έτσι, πολύ σύντομα πρέπει να αναμένουμε νέο τεράστιο κύμα αυξήσεων, ειδικά στις συγκοινωνίες, την υγεία, την εκπαίδευση κλπ, δηλαδή σε ζωτικούς τομείς για το εργατικό και λαϊκό εισόδημα.

Νέο κύμα νεόπτωχων

Σύμφωνα με στοιχεία της Γιουροστάτ, η Ελλάδα το 2009 ήταν κατά 10% ακριβότερη από το μέσο όρο της ΕΕ. Αυτή η κατάσταση ασφαλώς χειροτέρευσε με τις νέες φορολογίες και τις διανοητικές αυξήσεις του ΦΠΑ. Η κατάσταση αυτή δεν είναι πρωτόγνωρη, όμως με δεδομένη την οικονομική κρίση και τη μείω-

ση των εισοδημάτων των ελληνικών νοικοκυριών, το πρόβλημα μεγεθύνεται καθώς οι Έλληνες διαθέτουν μόλις το 94% της αγοραστικής δύναμης του μέσου ευρωπαίου (Πούροστατ, Δεκέμβριος 2009) και πληρώνουν ακριβότερα τα προϊόντα σε σχέση με τους πιο εύπορους της ΕΕ μεταξύ των οποίων είναι οι Άγγλοι, οι Γάλλοι και οι Βέλγοι, που η αγοραστική τους δύναμη είναι μεταξύ 110% και 130% του μέσου όρου της ΕΕ.

Η μείωση των μισθών, των συντάξεων, των λαϊκών εισοδημάτων και η ακρίβεια έχει παρα-

πολλές επιπτώσεις στην ελληνική κοινωνία. Έτσι έχει ήδη αρχίσει να παρατηρείται μεγάλη πτώση της κατανάλωσης που οδηγεί στο κλείσιμο πολλών επιχειρήσεων, αύξηση της αδυναμίας αποπληρωμής παλαιών δανείων, αύξηση του αριθμού των συνανθρώπων μας που ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας, αύξηση της παιδικής φτώχειας κλπ.

Αυτή η κατάσταση θα χειροτερεύσει αν δεν ανατραπεί η κατοχική κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και δε φύγουν από τη χώρα μας το ΔΝΤ και ΕΕ.

Γιάννης Βερούχης (1931-2010)

Έφυγε από τη ζωή στις 4/6/10 σε ηλικία 79 ετών ο γνωστός αγωνιστής του εργατικού και τροτσκιστικού κινήματος, Γιάννης Βερούχης. Πολλοί σύντροφοι, φίλοι και συγγενείς τον συνοδέψαμε στην τελευταία κατοικία του στο νεκροταφείο Βύρωνα.

Ο Γ. Βερούχης υπήρξε γιος του τροτσκιστή αγωνιστή και γραμματέα της «Ομοσπονδίας Αναπήρων και θυμάτων Πολέμου», Σταύρου Βερούχη, που έχασε την όρασή του στο μικρασιατικό πόλεμο και δολοφονήθηκε από τους σταλινικούς στην Εύβοια. Επίσης η μητέρα του υπήρξε σημαντική αγωνίστρια του εργατικού κινήματος, ενώ ήταν η υπεύθυνη των εφημερίδων του ΑΡΧΕΙΟΥ ΤΟΥ ΜΑΡΞΙΣΜΟΥ και άλλων εργατικών συνδικαλιστικών εντύπων.

Ο Γ. Βερούχης συμμετείχε από πολύ νέος στο εργατικό κίνημα. Ήταν λιθογράφος, υπήρξε ο ουσιαστικός ηγέτης για πολλά χρόνια του Σωματίου Λιθογράφων (μέχρι την δικτατορία) και βοήθησε πάρα πολύ στο να περάσει το Σωματείο στον έλεγχο των τροτσκιστών (ΚΔΚΕ). Το Σωματείο Λιθογράφων, «η τροτσκιστική σφηκοφωλιά» όπως έγραφε η εφημερίδα Αυγή, υπήρξε ένα υποδειγματικό και πρότυπο Σωματείο στις δεκαετίες του '50 και '60.

Ο Γ. Βερούχης ήταν, επίσης, ηγετικό στέλεχος του ΚΔΚΕ μέχρι και την Δικτατορία, όταν δημιούργησε την οργάνωση ΔΕΑ (Δημοκρατικές Επιτροπές Αντίστασης). Οι ΔΕΑ είχαν μια σημαντική δράση τους πρώτους μήνες της δικτατορίας, αλλά γρήγορα (Οκτώβριος 1967) 38 από αυτούς συνελήφθησαν από την Ασφάλεια και εκεί ουσιαστικά σταμάτησε η δράση τους. Στην πρώτη μεγάλη δίκη της χουντικής περιόδου 27 μέλη τους καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές φυλάκισης. Ο ίδιος δεν συνελήφθηκε, αν και η Χούντα τον είχε επικηρύξει με μεγάλο χρηματικό ποσό. Κατόρθωσε να διαφύγει από την Ελλάδα μαζί με το σ. Γ. Κώτσου με μυθιστορηματικό τρόπο, παίρνοντας από την Κέρκυρα στην Ιταλία με μια απλή βάρκα!

Συνέχισε την δράση του στο εξωτερικό (Ιταλία, Γαλλία, Γερμανία κλπ), ηγήθηκε μιας μικρής τροτσκιστικής ομάδας που εξέδιδε το περιοδικό «Κομμουνιστής», και επέστρεψε στην Ελλάδα αμέσως μετά την πτώση της Δικτατορίας. Στην Ελλάδα η ομάδα «Κομμουνιστής» μετεξελίχθηκε στην οργάνωση Σοσιαλιστική Επαναστατική Ένωση, η οποία εξέδιδε την εφημερίδα «Μάχημα Φύλλα» αλλά πολύ γρήγορα διαλύθηκε και πολλά από τα μέλη της προσχώρησαν στην ΟΚΔΕ (ελλ. τμήμα της 4^{ης} Διεθνούς). Για ένα μικρό διάστημα και ο Γ. Βερούχης υπήρξε μέλος της ΟΚΔΕ. Τα τελευταία χρόνια μαζί με μια μικρή ομάδα συντρόφων του εξέδιδε την εφημερίδα «Σοσιαλιστική Προοπτική».

Χωρίς αμφιβολία ο Γ. Βερούχης ήταν ένας αγωνιστής που αφιέρωσε όλη την ζωή του στο εργατικό κίνημα και στην υπόθεση του Σοσιαλισμού. Ωστόσο διέπραξε σημαντικά πολιτικά λάθη, που όμως δεν είναι η ώρα να απαριθμήσουμε. Ωστόσο, πρέπει να σημειώσουμε εδώ τις αντιμαρξιστικές θέσεις του για τους μετανάστες και τις απαράδεκτες και συκοφαντικές επιθέσεις του ενάντια στο σ. Χρήστο Αναστασιάδη.

Σ.Π.

ΤΡΟΪΚΑ ΚΑΙ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΚΑΤΑΡΓΟΥΝ ΤΗΝ ΑΣΦΑΛΙΣΗ

Με δύο διαφορετικά νομοσχέδια-εκτρώματα που έχουν ήδη κατατεθεί στη Βουλή για να ψηφιστούν έως τις 13 Ιούλη, ετοιμάζεται η ουσιαστική κατάργηση των συντάξεων. Πρόκειται για την μετατροπή των συντάξεων σε πενιχρά επιδόματα, ακόμη και για εργασία 40 ή 50 χρόνων, που είναι κι αυτά δεν είναι σίγουρο ότι θα δοθούν.

Καταρχήν η κύρια σύνταξη σπάει σε δύο κομμάτια, στη Βασική Σύνταξη (Β.Σ.) και στην Ανταποδοτική Σύνταξη (Α.Σ.), στην οποία θα προστίθεται η Επικουρική.

Η Βασική Σύνταξη

Η Β.Σ. θα ανέρχεται στο ποσό των 360 ευρώ για το 2010 και θα χορηγείται για 12 μήνες. Όμως δεν θα χορηγείται σε όλους, και όσοι την πάρουν δεν θα πάρουν το σύνολο του ποσού. Σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 4 του νομοσχεδίου, **οι προϋποθέσεις χορήγησης της και το ύψος της θα καθορίζονται με υπουργική απόφαση και με τη σύμφωνη γνώμη της τρόικας**, πάντα-κάτω από την οπτική της βιωσιμότητας του συστήματος. Στην πραγματικότητα η Β.Σ. είναι στον αέρα. Άλλωστε καταχρηστικά λέγεται σύνταξη, καθώς σύμφωνα με το άρθρο 1, με τίτλο «Εννοιολογικοί προσδιορισμοί» δεν αναλογεί στις ασφαλιστικές εισφορές, αλλά είναι ένα προνοιακό επίδομα, όπως το ΕΚΑΣ χωρίς εγγυημένη χορήγηση.

Η Επικουρική Σύνταξη

Το άρθρο 15 προβλέπει ότι, όπως και η Β.Σ., θα καθορίζεται με Υπουργική Απόφαση και με τη σύμφωνη γνώ-

μη της τρόικας, σύμφωνα πάντα με την βιωσιμότητα του συστήματος. Κι εδώ αναιρείται η εγγύηση του κράτους, μιας και στο εξής «το κράτος δεν θα καλύπτει τα τρέχοντα ή μελλοντικά ελλείμματα», άρα και **η Επικουρική Σύνταξη είναι στον αέρα!**

Η Ανταποδοτική Σύνταξη:

Ο Συντάξιμος Μισθός (Σ.Μ.) υπολογίζεται με βάση τις εισφορές-αποδοχές όλου του εργασιακού ασφαλιστικού βίου, δηλαδή θα μειωθεί σημαντικά το ποσό βάσει του οποίου υπολογίζεται η σύνταξη.

Το ποσοστό αναπλήρωσης αλλάζει κάθε έτος εργασίας: Μέχρι τώρα για κάθε έτος το ποσοστό αναπλήρωσης ήταν 2%, άρα για 35 χρόνια εργασίας το ποσοστό αναπλήρωσης ήταν 70% επί του ΣΜ. Αντίστοιχα, για 15 έτη εργασίας το ποσοστό αναπλήρωσης ήταν 30%. Με τα νέα δεδομένα, στα 15 έτη εργασίας το ποσοστό αναπλήρωσης πέφτει στο 12% και για τα 35 χρόνια εργασίας το ποσοστό αναπλήρωσης πέφτει στο 33,19%. Ακόμη και με 50 χρόνια εργασίας το ποσοστό αναπλήρωσης ορίζεται στο 55,2%, πολύ κάτω από το 70% που ισχύει για 35 χρόνια εργασίας.

Τα κατώτατα όρια των 486 ευρώ για τις συντάξεις γήρατος καταργούνται, και μαζί αυτή η ελάχιστη κοινωνική προστασία. Το ίδιο το ΕΚΑΣ σχεδιάζουν να καταργηθεί με την ενσωμάτωση στη Β.Σ. Παράλληλα **οι συντάξεις παγώνουν για 4 έτη, από το 2010 έως και το 2013, ενώ καταργείται η 13η και η 14η σύνταξη**. Το ίδιο το φτωχο-επίδομα των 800 ευρώ που δεν θα το παίρνουν όλοι, μπορεί και αυτό

να κοπεί από την τρόικα και τους δανειστές-τοκογλύφους. Από το 2014 και μετά, αυξήσεις ή μειώσεις στην ανταποδοτική σύνταξη θα δίνονται με υπουργική απόφαση.

Σημαντικές μειώσεις επιβάλλονται και στις **πρώρες συντάξεις**, 6% ανά έτος, για κάθε χρόνο πρόωρης συνταξιοδότησης πριν το 65ο έτος ηλικίας. Αν δηλαδή κάποιος βγει στο 60ό έτος (νωρίτερα αποκλείεται πλέον) θα έχει μείωση 30% στην όποια σύνταξη πάρει, εκτός αν έχει 40 έτη εργασίας.

Επιβάλλεται **φόρος 3% έως και 10%** (Εισφορά Αλληλεγγύης Συνταξιούχων) σε συντάξεις κάθε είδους, παλιές και νέες, ιδιωτικού ή δημοσίου τομέα, για ποσά πάνω από 1.400 ευρώ. Τέλος, όλα αυτά θα μπορούν να αναθεωρηθούν με υπουργική απόφαση ή προεδρικό διάταγμα, αν η τρόικα και οι δανειστές-τοκογλύφοι το κρίνουν απαραίτητο, σύμφωνα με το Μνημόνιο.

Μερικά παραδείγματα

Στο εξής οι συντάξεις είναι στον αέρα, και δεν είναι πια αυτονόητη/εγγυημένη η κοινωνική προστασία, η σύνταξη, η ασφάλεια, η υγεία, η πρόνοια κ.λπ. Το μόνο αυτονόητο είναι η επιθυμία των δανειστών και της τρόικας. Είναι ενδεικτικά τα εξής δυο παραδείγματα:

1) Ασφαλισμένος με 15 έτη εργασίας, στα 65 και με Συντάξιμο Μισθό 700 ευρώ, μέχρι σήμερα έπαιρνε 486 ευρώ κύρια σύνταξη (210 ευρώ σύμφωνα με τις εισφορές του και 276 ευρώ για να φτάσει στο κατώτατο όριο). Ο ίδιος ασφαλισμένος στο εξής θα πάρει σίγουρα 84 ευρώ ανταποδοτική σύνταξη. Και

ακόμη 135 ευρώ για τα 15 έτη, αν πάρει Βασική Σύνταξη: σύνολο 219 ευρώ, από τα 486 που θα έπαιρνε σήμερα!

2) Ασφαλισμένος με 35 έτη εργασίας, στα 65 και με Σ.Μ. 2.200 ευρώ σήμερα παίρνει το 70% του Σ.Μ., δηλαδή 1.760 ευρώ κύρια σύνταξη. Ο ίδιος ασφαλισμένος στο εξής θα πάρει ανταποδοτική σύνταξη το 33,19% του Σ.Μ., δηλαδή 730,18 ευρώ. Και ακόμη 315 ευρώ αν πάρει Βασική Σύνταξη, θα φτάσει στα 1.045,18 ευρώ!

Αυτό είναι το ασφαλιστικό σύστημα Τρόικας-κυβέρνησης. Στον πυρήνα αυτών των νομοσχεδίων είναι η κατάργηση των συντάξεων με την τρομερή αύξηση των ορίων ηλικίας. **Γιατί οι εργαζόμενοι θα υποχρεώνονται να δουλεύουν μέχρι τον θάνατό τους, αφού δεν θα μπορούν να ζήσουν με τις συντάξεις πείνας.** Άλλωστε επιβάλλονται αυξήσεις και στα όρια συνταξιοδότησης και στα έτη εργασίας για όλους, εκτός από όσους βγουν φέτος στη σύνταξη. Όλοι εξωθούνται να παραμείνουν στην εργασίας το νωρίτερο μέχρι το 65ο έτος της ηλικίας τους και μετά από τουλάχιστον 40 έτη εργασίας. **Κύρια θύματα είναι οι γυναίκες στο δημόσιο (στο όνομα της εξίσωσης με τους άνδρες), οι εργαζόμενοι στα ΒΑΕ, οι τρίτεκνοι και άνω, οι έχοντες ήδη 35 ή 37 έτη εργασίας που δεν βγαίνουν φέτος στη σύνταξη.** Χαμένοι όμως θα είναι όλοι οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, η συντριπτική πλειοψηφία της κοινωνίας που έχει ανάγκη από ένα πραγματικό Κοινωνικό Ασφαλιστικό Σύστημα.

■ **Τηλέμαχος Λάχανης**

Σε τροχιά ιδιωτικοποίησης/διάλυσης το Εθνικό Σύστημα Υγείας

Κατατέθηκε το σχέδιο νόμου με τίτλο «Για την αναβάθμιση του Ε.Σ.Υ.», την στιγμή που με τις υποδείξεις του Δ.Ν.Τ. εξελίσσεται μια άνευ προηγουμένου επίθεση στην εργατική τάξη της χώρας. Τυχαίο; Δε νομίζω. Δεν είναι άγνωστο ότι ο τομέας της υγείας αποτελεί «φιλέτο» για τις ορέξεις του κεφαλαίου, μαζί με αυτόν της παιδείας. Ήδη η υγεία αιμορραγεί, καθώς οι δημόσιες δαπάνες λιγοστεύουν κάθε χρόνο με τα αποτελέσματα που όλοι όσοι χρησιμοποιούμε το δημόσιο νοσοκομείο γνωρίζουμε: ελλείψεις σε βασικά υλικά και προσωπικό, επ' αόριστον χαλασμένα μηχανήματα όπως οι τομογράφοι. Ας μην ξεγελιάμαστε λοιπόν από τον ελπιδοφόρο τίτλο του νομοσχεδίου, το περιεχόμενο και οι στόχοι του είναι που έχουν σημασία:

Τα εξωτερικά ιατρεία ξεκινούν ολόημερη λειτουργία, με στόχο «την εισροή πόρων» από την εκμετάλλευση των υποδομών. Πρόκειται για ιδιωτικά απογευματινά ιατρεία μέσα στα δημόσια νοσοκομεία, στα οποία οι ασθενείς πληρώνουν μέσω των ασφαλιστικών ταμείων, των ιδιωτικών ασφαλιστικών εταιρειών αλλά και από την τσέπη τους, αν δεν έχουν συνάψει σύμβαση με το νοσοκομείο. Τα έσοδα από την ολόημερη λειτουργία των μονάδων του ΕΣΥ και των υποδομών του, θα διατίθενται για την

κάλυψη των αναγκών του νοσηλευτικού ιδρύματος, την αμοιβή επιπλέον εφημεριών, υπερωριακής απασχόλησης και επικουρικού προσωπικού.

Προβλέπεται μηνιαία αποζημίωση για έναν σταθερό αριθμό εφημεριών και σε περίπτωση που πραγματοποιούνται περισσότερες από «επιτακτική ανάγκη», θα πληρώνονται από τα έσοδα (!) του νοσοκομείου. Αξίζει να σημειώσουμε, ότι ακόμα δεν έχουν πληρωθεί οι εφημερίες του Μαρτίου.

Στο νομοσχέδιο αναφέρεται «Ανάπτυξη και αναβάθμιση του ανθρώπινου δυναμικού, θέσπιση κινήτρων και αξιοκρατίας, εκπαίδευση-κατάρτιση και έρευνα». **Τώρα ένας γιατρός δουλεύει για τρεις, από εδώ και στο εξής θα «αναβαθμιστεί», θα δουλεύει για πέντε, έξι και πάει λέγοντας.** Δεν φτάνει φυσικά μόνο αυτό αλλά θα αξιολογείται κιόλας, ανοίγοντας την πόρτα και στις απολύσεις.

Αναφέρεται επίσης «Νέα αρχιτεκτονική της Υγείας και Πρόνοιας» σύμφωνα με τη νέα διοικητική διάρθρωση της χώρας (Καλλικράτης). Να υποθέσουμε συνένωση νοσοκομείων όπως είδαμε και συνένωση Δήμων; Άλλωστε το σχέδιο νόμου προβλέπει με Προεδρικά Διατάγματα **την συγχώνευση των νοσοκομείων του Ε.Σ.Υ.** την μετατροπή ή την κατάργησή τους, μερικώς ή ολικώς.

Διευρύνεται η δυνατότητα πρόσληψης επιπλέον κλάδων επικουρικού προσωπικού (Φαρμακοποιοί, Βοηθοί Φαρμακείου, Πληροφορικοί, Διαιτολόγοι, Ακτινοφυσικοί) πέραν των γιατρών. Όλοι αυτοί θα πληρώνονται από τα έσοδα των νοσοκομείων και βέβαια δεν επαρκεί η λειτουργία των ολόημερων εξωτερικών ιατρείων. Φαινόμενα που ήδη υπάρχουν, όπως η διάλυση της βιβλιοθήκης πανεπιστημιακού νοσοκομείου για να νοικιαστεί ο χώρος σε τράπεζα, θα επεκταθούν **μετατρέποντας το νοσοκομείο σε μίνι εμπορικό κέντρο προκειμένου να αντλεί έσοδα!**

Και το εκπληκτικό: «Ενδυνάμωση του εθελοντισμού στην υγεία και στην πρόνοια»! Στις αρμοδιότητες των εθελοντών συμπεριλαμβάνεται ακόμα και η φροντίδα ασθενών!

Η τρόικα των ελεγκτών ΔΝΤ-ΕΕ-ΕΚΤ χαρακτηρίσαν **τα νοσοκομεία «μόνιμη απειλή» για τον προϋπολογισμό**, μαζί με τα ασφαλιστικά ταμεία και παρήγγειλαν άμεσο περιορισμό των δαπανών, τον οποίο θα ελέγξουν σε έναν μήνα. Την ίδια στιγμή, τα νοσοκομεία δεν μπορούν να λειτουργήσουν εξαιτίας των **τραγικών ελλείψεων** σε προσωπικό και υλικοτεχνική υποδομή, ενώ χρωστούν στους προμηθευτές τους περίπου επτά δισεκατομμύρια ευρώ. Ακόμη άγνωστο παραμένει το ύψος των μι-

ζών που λαμβάνουν μεγαλογιατροί και υπάλληλοι σε διευθυντικές θέσεις για την προώθηση ορισμένων υλικών και φαρμάκων. Την μεγαλύτερη ευθύνη βέβαια φέρουν οι κυβερνήσεις ΠΑΣΟΚ και ΝΔ, που με την πολιτική τους άνοιξαν τον δρόμο για υπερτιμολογήσεις υλικών.

Μέσα σε αυτό το κλίμα συνεχίζονται ασφαλώς οι **κινητοποιήσεις** κυρίως σε νοσοκομεία της Αθήνας, με χαρακτηριστική περίπτωση αυτή του **νοσοκομείου Νίκαιας**, όπου οι εργαζόμενοι ξεπέρασαν τις 40 ημέρες επίσχεσης εργασίας. Οι κινητοποιήσεις επεκτείνονται και σε άλλες περιοχές της χώρας, σημάδι ελπιδοφόρο στον χώρο αυτό, σήμερα που ζούμε την περίοδο κατοχής από Δ.Ν.Τ.-Ε.Ε. Καθήκον μας είναι να ενισχύσουμε τους αγώνες των εργαζομένων, να οργανώσουμε συνελεύσεις σε κάθε νοσοκομείο, να πάρουμε αποφάσεις για απεργίες και επισχές εργασίας. Όπου δεν μπορούν να γίνουν συνελεύσεις να οργανώσουμε συγκεντρώσεις όσων θέλουν να κινητοποιηθούν, να συγκροτήσουμε επιτροπές αγώνα για να ενημερώσουμε τους συναδέλφους μας και να οργανώσουμε την αντίσταση ενάντια στα βάρβαρα μέτρα. Να διεκδικήσουμε ένα Ε.Σ.Υ. πραγματικά δημόσιο και δωρεάν, προσανατολισμένου στις κοινωνικές ανάγκες.

■ **Γεωργία Βουλγαρέλλη**

Θεσσαλονίκη: Εξαπλώνονται οι κινητοποιήσεις στον Επισιτισμό

Ξεπέρασε τους 2 μήνες ο αγώνας των εργαζομένων στο **εστιατόριο Banquet**, που διεκδικούν την επαναπρόσληψη του συναδέλφου Βαγγέλη Κιτσώνη που είχε εκδιωχθεί από την εργασία του για συνδικαλιστικούς λόγους, την καταβολή των δεδουλευμένων και την τήρηση της εργατικής νομοθεσίας. Η εργοδοσία μετά από έναν μήνα πολύμορφων κινητοποιήσεων των εργαζομένων και της Επιτροπής Αλληλεγγύης που συστάθηκε από την πρώτη στιγμή του αγώνα, προχώρησε σε αναστολή της λειτουργίας του καταστήματος «λόγω ανωτέρας βίας». Έτσι θέλησε να εκβιάσει τους εργαζόμενους ότι το μαγαζί θα συνεχίσει να λειτουργεί σαν εργατικό κάτεργο ή θα πεταχτούν στον δρόμο. Σήμερα περνάει στην αντεπίθεση σε μια προσπάθεια να κάμψει τους εργαζόμενους, οι οποίοι παραμένουν απλήρωτοι σχεδόν ενάμιση μήνα, ποντάροντας στην οικονομική εξόντωσή τους και στην «κόπωση» των αλληλέγγυων συναγωνιστών.

Ο αγώνας των εργαζομένων στο Banquet διεξάγεται σε μια περίοδο όπου κυβέρνηση, εργοδότες, ΔΝΤ και

ΕΕ έχουν βάλει σαν στόχο τους την πλήρη κατάρρευση των δικαιωμάτων και των κατακτήσεων της εργατικής τάξης. Στον κλάδο του επισιτισμού πολλά από τα βάρβαρα μέτρα που περνάνε σήμερα για το σύνολο των εργαζομένων **εφαρμόζονται εδώ και αρκετά χρόνια**. Η ανασφάλιστη εργασία, οι ελαστικές εργασιακές σχέσεις, η καταπάτηση των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, η εργοδοτική τρομοκρατία και αυθαιρεσία είναι καθεστώς. Γίνεται αντιληπτό ότι από εδώ και στο εξής οι αγώνες συνολικά της εργατικής τάξης θα είναι αγώνες για την επιβίωση. Τη στιγμή μάλιστα που η κυβέρνηση καταργεί κάθε έννοια της εργατικής νομοθεσίας, οι εργαζόμενοι δεν θα έχουμε παρά μόνο αυτά που θα διεκδικούμε με μαχητικούς, ανυποχώρητους, αυτοοργανωμένους αγώνες, χωρίς συμβιβασμούς μέχρι τέλους.

Πράγματι, **ο αγώνας στο Banquet εμπεριέχει όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά που απαιτούνται στη νέα εποχή** που έχουμε μπει. Οι εργαζόμενοι αποφάσισαν ότι δεν αρκεί μόνο να μείνουν στις καταγγελίες στην επιθεώρηση εργασίας και στο ΙΚΑ, αλλά ότι για να

κερδίσουν θα πρέπει να αγωνιστούν μέχρι τέλους. Οι ίδιοι διαμόρφωσαν τα αιτήματα και τις μορφές πάλης τους, ενωμένοι και ενάντια στις προσπάθειες της εργοδοσίας να τους δωροδοκήσει δίνοντάς τους «κάτω από το τραπέζι» δήθεν μέρος των δεδουλευμένων για να εγκαταλείψουν τον απολυμένο συνάδελφό τους και να σταματήσουν τις κινητοποιήσεις. Παίρνοντας θάρρος ο ένας από τον άλλον και από τις καθημερινές παραστάσεις διαμαρτυρίας της Επιτροπής Αλληλεγγύης, οι εργαζόμενοι που δούλευαν μέχρι την αναστολή της λειτουργίας του καταστήματος, δεν λύγισαν μπροστά στην τρομοκρατία και τις απειλές της εργοδοσίας. Βλέποντας την αρνητική στάση της πλειοψηφίας του σωματείου που ελέγχεται από το ΠΑΜΕ, ζήτησαν την έμπρακτη υποστήριξη των εργαζομένων και της νεολαίας, δημιουργώντας το δικό τους αυτοοργανωμένο όργανο αγώνα, την Επιτροπή Αλληλεγγύης. Δημιούργησαν ταμείο αλληλοβοήθειας αρχικά για τον απολυμένο συνάδελφο και έπειτα για όλους τους εργαζόμενους και για την κάλυψη των εξόδων του αγώνα.

Δεν πρόκειται για μια απλή διαμαρτυρία αλλά για έναν μαχητικό αγώνα διάρκειας με ριζοσπαστικές μορφές πάλης που ήδη έχει ασκήσει αφόρητη οικονομική πίεση στην εργοδοσία και προσπαθεί να βρει ανταπόκριση και να διαχυθεί σε όλους τους εργαζόμενους. Εκτός από τις παραστάσεις διαμαρτυρίας έξω από το Banquet, συμμετείχαν σε όλες τις απεργιακές κινητοποιήσεις και τα συλλαλητήρια ενώνοντας τη φωνή τους με όλους τους εργαζόμενους ενάντια στα αντεργατικά μέτρα, ενημερώνοντας με ομιλίες και προκηρύξεις για τη εξέλιξη του αγώνα, ζητώντας την αλληλεγγύη και την οικονομική στήριξη.

Ο αγώνας των εργαζομένων στο Banquet αποτελεί παράδειγμα και δίνει προοπτική για την ανασυγκρότηση του συνδικαλισμού στο χώρο του επισιτισμού, στο Βαρθλονίκα και στον Καφεναί, οι εργαζόμενοι προχώρησαν σε κινητοποιήσεις ενάντια στις απολύσεις και την κατάφορη παραβίαση της εργατικής νομοθεσίας και της συλλογικής σύμβασης εργασίας.

ΒΑΡΘΕΛΟΝΙΚΑ: Οι εργαζόμενοι αυτοδιαχειρίζονται το κατάστημα

Στις αρχές Ιουνίου η εργοδοσία στο ρεστοράν Βαρθλονίκα ανακοίνωσε στους εργαζόμενους ότι το μαγαζί «δεν πηγαίνει καλά» και θα έπρεπε να αποδεχτούν είτε να κλείσει το κατάστημα για τον Ιούνιο-Ιούλιο και να μείνουν απλήρωτοι και να συζητήσουν τον νέο μισθό τους τον Σεπτέμβριο, ή να απολυθούν παίρνοντας την αποζημίωση τον Οκτώβριο. Η απάντηση των εργαζομένων ήταν αποστομωτική. Παίρνοντας θάρρος από τους συναδέλφους τους στο Banquet προειδοποίησαν την εργοδοσία ότι θα καταγγείλουν τις παραβιάσεις της εργατικής νομοθεσίας στην επιθεώρηση εργασίας και στο ΙΚΑ και θα απαντήσουν με κινητοποιήσεις (Παραστάσεις διαμαρτυρίας) προτείνοντας να κρατήσουν τη λειτουργία του μαγαζιού για τους δύο καλοκαιρινούς μήνες μόνοι τους. Κάτω από την πίεση των κινητοποιήσεων στο Banquet και μπροστά στην αποφασιστικότητα των εργαζομένων του Βαρθλονίκα η εργοδοσία αποδέχτηκε το αίτημα.

Οι εργαζόμενοι, παρά τις αδυναμίες και τις αρχικές αμφιταλαντεύσεις τους (κυρίως στο πώς θα ανοίξουν τον αγώνα προς τα έξω ζητώντας αλληλεγγύη), έχουν κλείσει ήδη έναν μήνα αυτοδιαχείρισης του μαγαζιού. Καθημερινά συνεδριάζουν συναποφασίζοντας για τις δουλειές (καθαριότητα, προμήθειες, βάρδιες κ.λπ.), μοιράζονται εξίσου το μεροκάματο σπάζοντας τις διαιρέσεις των ειδικοτήτων, της παλαιότητας κ.λπ. Συμμετείχαν στη Γενική Απεργία της 29ης Ιουνίου όπου το μαγαζί έμεινε κλειστό για όλο το 24ωρο καθώς και στο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης. Σήμερα, με τη βοήθεια της Επιτροπής Αλληλεγγύης και της «Αντεπίθεσης των Εργαζομένων» στον Επισιτισμό, δεκάδες αλληλέγγυοι στηρίζουν έμπρακτα το πείραμα της αυτοδιαχείρισης των εργαζομένων του Βαρθλονίκα.

Κινητοποιήσεις και στο ΚΑΦΕΝΕΙΟ «ΚΑΦΕΝΑΙ»

Από καιρό οι εργαζόμενοι του Καφεναί συζητούσαν για τις κινητοποιήσεις στο Banquet, καθώς η κατάσταση στο μαγαζί που εργάζονται δεν διαφέρει και πολύ. Σε συνεργασία με τους συναδέλφους από το Banquet προχώρησαν σε καταγγελίες στην επιθεώρηση εργασίας και στο ΙΚΑ. Στη συνάντηση με τον εργοδότη απαίτησαν να σκιστούν τα χαρτιά οικειοθελούς παραίτησης που ο εργοδότης είχε αποσπάσει εκβιαστικά από τους εργαζόμενους, να πληρωθούν τα δεδουλευμένα και να εφαρμόζεται η κλαδική σύμβαση εργασίας.

Ο εργοδότης αρνήθηκε να ικανοποιήσει τα αιτήματα επιχειρώντας να τους τρομοκρατήσει. Μετά την παράσταση διαμαρτυρίας στις 30 Ιουνίου έξω από το μαγαζί, η εργοδοσία έντρομη υπέγραψε την ικανοποίηση των αιτημάτων και δεσμεύτηκε ότι θα αρχίσει σταδιακά να τα εφαρμόζει. Οι εργαζόμενοι είναι σε επαγρύπνηση, καθώς έχουν κάνει ξεκάθαρο στην εργοδοσία ότι αν παραβεί τη συμφωνία οι παραστάσεις διαμαρτυρίας θα συνεχιστούν.

Συμπεράσματα και προοπτικές του αγώνα

Οι εργαζόμενοι και από τα τρία καταστήματα συνειδητοποιούν ότι ο αγώνας τους είναι κοινός και προωθούν στην πράξη την ενότητα και την αλληλεγγύη. Σ' όλη τη διάρκεια του αγώνα η στάση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας που ηγείται στο Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης ήταν απαράδεκτη. Απέδειξε ότι ούτε θέλει ούτε μπορεί να οργανώσει και να στηρίξει μαχητικούς αγώνες, αντιμετωπίζοντας τους συγκεκριμένους αγώνες σαν συνηθισμένους (όπως ακριβώς αντιμετωπίζει και την επίθεση κυβέρνησης-ΔΝΤ-ΕΕ). Δεν συμμετείχε στις κινητοποιήσεις, δεν εξέδωσε ούτε ψήφισμα συμπαράστασης και δεν στήριξε ούτε καν οικονομικά. Ο μόνιμος «καημός» των γραφειοκρατών είναι τότε θα λήξουν οι κινητοποιήσεις και τότε θα συμβιβαστούν οι εργαζόμενοι. Την περίοδο που η εργοδοσία στο Banquet ανέστειλε τη λειτουργία του μαγαζιού επιρρίπτοντας την ευθύνη για τους 21 εργαζόμενους που έμειναν στον δρόμο στις κινητοποιήσεις, η συνδικαλι-

στική γραφειοκρατία κράτησε ίσες αποστάσεις. Παράλληλα στη γενική απεργία της 29ης Ιουνίου απαγόρευσε στους εργαζόμενους να μιλήσουν στην απεργιακή συγκέντρωση κλείνοντάς τους τα μικρόφωνα. Μοναδική εξαίρεση από τις δυνάμεις που δρουν στο ΕΚΘ ήταν αυτή του εκπροσώπου της Αυτόνομης Παρέμβασης, που συμμετείχε στις πρώτες διαπραγματεύσεις με την εργοδοσία του Banquet καθώς και στην επιθεώρηση εργασίας.

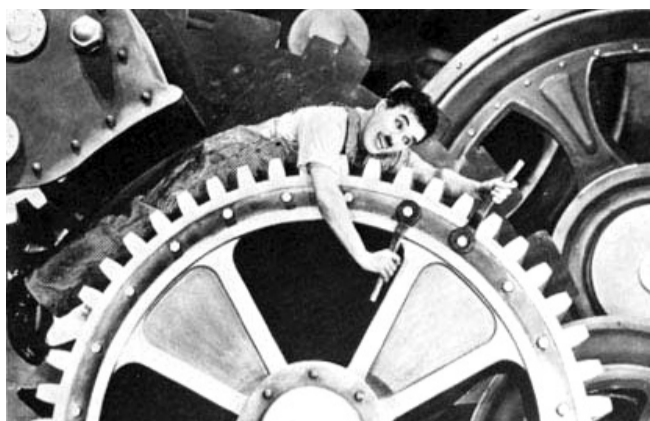
Από την άλλη, η συνδικαλιστική γραφειοκρατία του ΠΑΜΕ που ελέγχει το σωματείο επισιτισμού στη Θεσσαλονίκη και που οι εργαζόμενοι είναι μέλη του, είχε την πιο κατάπτυστη στάση. Αρχικά ψήφισε ένα κείμενο συμπαράστασης, αλλά διέγραψε τις παραστάσεις διαμαρτυρίας δείχνοντας τον δρόμο που θα ακολουθήσει. Οι «ταξικοί» συνδικαλιστές του ΠΑΜΕ δεν συμμετείχαν σε καμία κινητοποίηση, ούτε συγκάλεσαν γενική συνέλευση του σωματείου για να ενημερωθούν οι συνάδελ-

φοι του κλάδου, ούτε μπήκαν στον κόπο να συναντηθούν με τους εργαζόμενους. Παρόλα αυτά «βρήκαν χρόνο» για συνάντηση με την εργοδοσία του Banquet και με κάποια από τα τσιράκια της, επιβεβαιώνοντας με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο τη φιλοεργοδοτική τους στάση. Ακόμη χειρότερα έκαναν παρατηρήσεις στις εργαζόμενες στον «Καφεναί» ότι θα έπρεπε πρώτα να «συζητήσουν» μαζί τους, προτού προβούν σε οποιαδήποτε κίνηση, τρομοκρατώντας τις ότι θα βρεθούν στον δρόμο, όπως και οι συνάδελφοί τους στο Banquet.

Τέλος η Πρωτοβουλία Πρωτοβάθμιων Σωματείων, όπου συμμετέχουν και δυνάμεις της άκρας αριστεράς, περιόρισε την αλληλεγγύη της στο να οδηγήσει δύο πορείες να περάσουν έξω από το Banquet. Υπολείπεται πολύ στην έμπρακτη αλληλεγγύη, δηλαδή στη στήριξη των παραστάσεων διαμαρτυρίας, της επιτροπής αλληλεγγύης, της οικονομικής ενίσχυσης του αγώνα. Όμως μια Πρωτοβουλία Σωματείων θα πρέπει να

έχει ως βασικό καθήκον, ειδικά στη νέα εποχή, την έμπρακτη αλληλεγγύη σε τέτοιους εργατικούς αγώνες.

Η μάχη και στα τρία καταστήματα πρέπει να αγκαλιαστεί από όλους τους εργαζόμενους και τη νεολαία και να νικήσει. Μας δείχνει τον δρόμο για το πώς πρέπει να απαντήσουμε στις χιλιάδες απολύσεις και τα λουκέτα, στην κατεδάφιση των εργασιακών και ασφαλιστικών δικαιωμάτων. Η νίκη τους θα είναι νίκη για όλη την εργατική τάξη. Θα μας οπλίσει με δύναμη και αποφασιστικότητα για να αγωνιστούμε σε όλους τους χώρους εργασίας για να μην εφαρμοστούν τα βάρβαρα αντεργατικά μέτρα κυβέρνησης-ΔΝΤ-ΕΕ. Αυτή θα είναι η σημαντικότερη έμπρακτη αλληλεγγύη, δηλαδή να εξαπλώσουμε τον αγώνα σε περισσότερους χώρους εργασίας, να κάνουμε 1,2,3, πολλά Banquet. Να στηρίξουμε έμπρακτα τις κινητοποιήσεις των εργαζομένων, να τους ενισχύσουμε οικονομικά, να μην επιτρέψουμε την εργοδοσία του Banquet να τους εξοτρώσει οικονομικά.

Φάκελος: Εργασιακό

Εφιαλτικές ανατροπές Μετατρέπουν τους εργαζομένους

Μείωση κατά 50% της αποζημίωσης απόλυσης, αύξηση στο 5% του ορίου απολύσεων, χαμηλότερες από τα «κατώτατα» όρια αμοιβές για τους νέους έως 25 ετών, κατάργηση της προσφυγής στη Διαιτησία για τη σύναψη συλλογικών συμβάσεων, μείωση της αμοιβής των υπερωριών και έμμεση κατάργηση της σύμβασης της ΓΣΕΕ με δυνατότητα χειρότερων ρυθμίσεων σε κλαδικές και επιχειρησιακές συμβάσεις. Είναι τα βασικά σημεία που θα προβλέπει το νέο νομοσχέδιο-οδοστρωτήρας για τις Εργασιακές Σχέσεις.

■ Σοφία Θεοδωροπούλου

Στην κατάθεση ξεχωριστού νομοσχεδίου για τις αλλαγές στις εργασιακές σχέσεις, το οποίο θα κατατεθεί στη Βουλή προς ψήφιση εντός του καλοκαιριού, προσανατολίζεται τώρα το υπουργείο Εργασίας.

Ο αρχικός σχεδιασμός της κυβέρνησης, σύμφωνα με τον οποίο οι αλλαγές θα περνούσαν με προεδρικό διάταγμα, προσέκρουσε στις αντιδράσεις των εργαζομένων, των συνδικάτων και των συνδικαλιστών. Στην συνέχεια επιχειρήθηκε η ψήφιση των αλλαγών στο Εργασιακό ως διάταξη του ασφαλιστικού νομοσχεδίου, που όμως και πάλι ανατράπηκε από τις σφοδρές αντιδράσεις όχι μόνο της αντιπολίτευσης αλλά και της κοινοβουλευτικής ομάδας του κυβερνώντος κόμματος. Τελικά με την «παραχώρηση» της κατάθεσης ξεχωριστού νομοσχεδίου, η κυβέρνηση προσπάθησε -ανεπιτυχώς- να κατευνάσει το κλίμα (σάμπως έχει διαφορά αν η κατεδάφιση των εργασιακών σχέσεων θα γίνει από την Βουλή ή με Προεδρικό Διάταγμα!). Τώρα κάνει υποκριτικές εκκλήσεις προς τους «κοινωνικούς εταίρους», ΓΣΕΕ και ΣΕΒ, να τα βρουν στις διαπραγματεύσεις για τις συλλογικές συμβάσεις, λες και δεν είναι η ίδια που νομοθετεί στρώνοντας τον δρόμο για την ισοπέδωση των εργατικών δικαιωμάτων και κατακτήσεων ενός αιώνα, συμπεριλαμβανομένων και των συλλογικών συμβάσεων.

Οι ανατροπές στις εργασιακές σχέσεις

Μέχρι την στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές δεν έχει κατατεθεί το νομοσχέδιο, ωστόσο τα αρχικά Προεδρικά Διατάγματα που έδωσε στη δημοσιότητα το υπουργείο ξεκαθαρίζουν τις επερχόμενες ισοπεδωτικές ανατροπές στις εργασιακές σχέσεις.

> Κατάργηση προσφυγής στη Διαιτησία

Προσφυγή στη διαιτησία θα γίνεται είτε με κοινή συμφωνία των μερών είτε μονομερώς από οποιοδήποτε μέρος, εφόσον το άλλο αρνήθηκε τη Μεσολάβηση. Με αυτό τον τρόπο ο εργοδότης θα προσέρχεται στην Μεσολάβηση για μια «χαλαρή συζήτηση», εφόσον η απόφαση του μεσολαβητή δεν έχει δεσμευτικό χαρακτήρα, και στη συνέχεια θα αρνείται το αποτέλεσμα αυτής και θα μπλοκάρει την όποια διαπραγμάτευση με το να μην προσέρχεται στην διαιτησία.

Ακόμη πρόθεση του υπουργείου είναι να τεθεί ως όρος η ομόφωνη έγκριση από τους εργαζόμενους και τους εργοδότες των διαιτητών και των μεσολαβητών, διαφορετικά, σε περίπτωση μη συμφωνίας, θα καθίσταται αδύνατη η προσφυγή στον ΟΜΕΔ.

Μέχρι σήμερα η πλειοψηφία των ΣΣΕ και άλλων διαιτητικών αποφάσεων, έχουν κατοχυρωθεί μέσω της μονομερούς προσφυγής της πιο αδύναμης πλευράς, δηλαδή των εργαζομένων στην Διαιτησία, όπου ο Διαιτητής κάτω και από την πίεση

ΧΡΟΝΟΣ ΥΠΗΡΕΣΙΑΣ	ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ	ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ		
	(Τακτικές αποδοχές)	Χρόνος προειδοποίησης μέχρι σήμερα (Ν.2112/1920 & Ν.3198/1955)	Χρόνος προειδοποίησης με τις νέες εξαγγελίες	Ποσόν αποζημίωσης
2 μήνες - 1 έτος	1 μηνός	1 μήνας	1 μήνας	1/2 μηνός
1 έτος - 4 έτη	2 μηνών	2 μήνες	1 μήνας	1 μηνός
4 έτη - 6 έτη	3 μηνών	3 μήνες	1 μήνας	1 1/2 μηνών
6 έτη - 8 έτη	4 μηνών	4 μήνες	1 μήνας	2 μηνών
8 έτη - 10 έτη	5 μηνών	5 μήνες	1 μήνας	2 1/2 μηνών
10 έτη	6 μηνών	6 μήνες	1 μήνας	3 μηνών
11 έτη	7 μηνών	7 μήνες	2 μήνες	3 1/2 μηνών
12 έτη	8 μηνών	8 μήνες	2 μήνες	4 μηνών
13 έτη	9 μηνών	9 μήνες	2 μήνες	4 1/2 μηνών
14 έτη	10 μηνών	10 μήνες	2 μήνες	5 μηνών
15 έτη	11 μηνών	11 μήνες	2 μήνες	5 1/2 μηνών
16 έτη	12 μηνών	12 μήνες	3 μήνες	6 μηνών
17 έτη	13 μηνών	13 μήνες	3 μήνες	6 1/2 μηνών
18 έτη	14 μηνών	14 μήνες	3 μήνες	7 μηνών
19 έτη	15 μηνών	15 μήνες	3 μήνες	7 1/2 μηνών
20 έτη	16 μηνών	16 μήνες	3 μήνες	8 μηνών
... κατά ανάλογο τρόπο	... κατά ανάλογο τρόπο	... κατά ανάλογο τρόπο	4μήνες για πάνω από 20 έτη συμπληρωμένα	... κατά ανάλογο τρόπο

του κινήματος εξέδιδε μια (σχετικώς) φιλεργατική απόφαση, που είχε υποχρεωτικό χαρακτήρα για την εργοδοσία. Η επί της ουσίας κατάργηση της μονομερούς προσφυγής είναι η δια της πλαγίας οδού κατάργηση των ΣΣΕ και κάθε στοιχειώδους προστασίας των εργαζομένων από τις ορέξεις του κεφαλαίου.

> Αύξηση ορίου απολύσεων

Αυξάνεται το όριο των απολύσεων για τις επιχειρήσεις με προσωπικό άνω των 20 ατόμων, αφού στις επιχειρήσεις με λιγότερο προσωπικό οι απολύσεις είναι ελεύθερες. Οι επιχειρήσεις με προσωπικό από 20 έως 150 εργαζομένους μπορούν να απολύουν 6 άτομα τον μήνα (ήταν 4 στις επιχειρήσεις μέχρι 200 άτομα) και οι επιχειρήσεις με προσωπικό άνω των 150 ατόμων μπορούν να απολύουν το 5% του προσωπικού (από 2% που ίσχυε μέχρι σήμερα) και μέχρι 30 εργαζομένους τον μήνα.

> Μείωση αποζημίωσης απόλυσης

Έως τώρα ίσχυε η χορήγηση μισής αποζημίωσης, εφόσον ο εργοδότης προειδοποιήσει τον εργαζόμενο ότι θα τον απολύσει, γραπτώς και εγκαίρως, τόσους μήνες πριν όσοι είναι οι μηνιαίοι μισθοί αποζημίωσης, δηλαδή από έναν έως 24 μήνες. Όπως φαίνεται στον Πίνακα, με την πρόταση του υπουργείου για δραστικό περιορισμό του χρόνου προειδοποίησης είναι ευκολότερο ο εργοδότης να απολύει κατόπιν προειδοποίησης και έτσι να καταβάλλει μειωμένη κατά 50% αποζημίωση, κάτι που δεν συνηθιζόταν μέχρι σήμερα.

Ακόμη, η καταβολή των αποζημιώσεων θα μπορεί να γίνεται σε δόσεις. Συγκεκριμένα, όταν η αποζημίωση υπερβαίνει τις αποδοχές δύο μηνών, ο εργοδότης υποχρεούται να καταβάλλει κατά την απόλυση μέρος της αποζημίωσης που αντιστοιχεί στις αποδοχές δύο μηνών, ενώ το υπόλοιπο ποσό θα καταβάλλεται σε διμηνιαίες δόσεις ύψους τουλάχιστον δύο μηνιαίων η καθεμιά. Πέραν από τον τεμαχισμό του συνολικού ποσού αποζημίωσης σε διμηνιαίες δόσεις φιλανθρωπίας, αυτή η ρύθμιση αφαιρεί από τον απολυμένο τη δυνατότητα να καταγγείλει την απόλυσή του λόγω μη καταβολής του συνόλου της αποζημίωσης, όπως συνέβαινε μέχρι σήμερα.

> Απολύσεις εργαζομένων μεγάλης ηλικίας

Οι εργαζόμενοι μεγάλης ηλικίας που απολύονται έχουν το «δικαίωμα» της αυτασφάλισης για το διάστημα της επιδότησής τους από τον ΟΑΕΔ. Για ασφαλισμένους ηλικίας 57 έως 60 ετών το 50% του κόστους της αυτασφάλισης θα καλύπτεται από τον εργοδότη, ενώ το ποσοστό θα φθάνει στο 80% του κόστους για ασφαλισμένους ηλικίας 60 έως 64 ετών. Το υπόλοιπο κόστος θα μπορεί να καλυφθεί από τον ΟΑΕΔ, πράγμα μάλλον άπιθανο στην πράξη αν αναλογιστούμε ότι ο ήδη καταχρεωμένος ΟΑΕΔ σύντομα θα βουλιάξει υπό το βάρος των νέων στρατιών ανέργων. Κατά ανάλογο τρόπο και πάντα «για τη διατήρηση των θέσεων εργασίας» των εργαζομένων ηλικίας 57-64 ετών ο ΟΑΕΔ θα «μπορεί» να επιδοτεί έως 20% του κό-

Προβλεπόμενες Σχέσεις

Προβλεπόμενοι σε δουλοπάροικους

στους των εργοδοτικών ασφαλιστικών εισφορών, απαλλάσσοντας και από αυτό το βάρος την εργοδοσία. Ο αριθμός των απολυμένων ηλικίας 55 έως 64 ετών δεν πρέπει να υπερβαίνει το 10% του συνολικού αριθμού των απολυμένων.

> Κατάργηση κατώτατων ορίων αμοιβών για τους νέους

Οι νέοι έως 21 ετών θα παίρνουν το 80% του βασικού μισθού (740 ευρώ σύμφωνα με την σύμβαση που πριν από δύο χρόνια υπέγραψε η ΓΣΕΕ), δηλαδή 595 ευρώ, και όσοι είναι έως 25 ετών θα απολαμβάνουν το 85% δηλαδή 632 ολόκληρα ευρώ. Την διαφορά μέχρι τα 740 ευρώ που κερδίζει ο εργοδότης «δύνανται να καταβάλλεται» (χωρίς να είναι υποχρεωτικό) από τον ΟΑΕΔ (εξίσου απίθανο με την καταβολή του ποσοστού αναπλήρωσης της αυτασφάλισης των απολυμένων μεγάλης ηλικίας).

> Ξανάρχεται η παιδική εργασία

Οι νέοι από 15 έως 18 ετών, που κάτω από την πίεση της φτώχειας θα βγαίνουν

από την εφηβεία στην αγορά εργασίας, βαφτίζονται «μαθητευόμενοι» για ένα έτος και λαμβάνουν το 70% του κατώτερου μισθού ή ημερομισθίου της εθνικής συλλογικής σύμβασης. Μετά τα 16 έτη, η «μαθητεία» μπορεί να διαρκεί όσο ένα πλήρες ωράριο, δηλαδή 8 ώρες την ημέρα και 40 ώρες την εβδομάδα.

> Μείωση της αμοιβής των υπερωριών

Στις επιχειρήσεις που εφαρμόζουν πενθήμερο σύστημα απασχόλησης 40 ωρών την εβδομάδα, η απασχόληση 5 επιπλέον ωρών (υπερεργασία) την εβδομάδα, αμείβονται με το καταβαλλόμενο ωρομίσθιο προσαυξημένο κατά 20% (από 25%). Για όσους εργαζόμενους ισχύει σύστημα έξι εργάσιμων ημερών την εβδομάδα η υπερεργασία ανέρχεται σε οκτώ ώρες την εβδομάδα.

Επίσης, η αμοιβή για κάθε ώρα νόμιμης υπερωρίας και μέχρι τη συμπλήρωση εκατόν είκοσι ωρών ετησίως, μειώνεται από 150% σε 140% του καταβαλλόμενου ωρομισθίου, ενώ η αντίστοιχη αμοιβή για την πέραν των εκατό ωρών ετησίως νό-

μιμη υπερωριακή απασχόληση μειώνεται από το 175% στο 160% του καταβαλλόμενου ωρομισθίου. Τέλος για κάθε ώρα κατ' εξαίρεση υπερωρίας (υπερωρία για την οποία δεν έχουν προηγηθεί οι προβλεπόμενες από το νόμο διαδικασίες έγκρισης) ο μισθωτός δικαιούται αποζημίωση ίση με το καταβαλλόμενο ωρομίσθιο προσαυξημένο κατά 80% (από 100% που ίσχυε μέχρι σήμερα).

Αυτά είναι τα μέτρα-οδοστρωτήρας για τις εργασιακές σχέσεις, που προωθεί η κυβέρνηση, εναρμονισμένη πλήρως στο Μνημόνιο και τις απαιτήσεις του ΔΝΤ, της ΕΕ και της ΕΚΤ. Μετά την ανακοίνωσή τους ο πρωθυπουργός μίλησε για «προσπάθεια διασφάλισης του εισοδήματος των εργαζομένων και διευκόλυνσης της πρόσβασης των νέων στην αγορά εργασίας»! Οι λέξεις πραγματικά χάνουν το νόημά τους στο στόμα του πρωθυπουργού!

Όμως τα ωμά ψέματα δεν μπορούν να αλλάξουν την πραγματικότητα, κι αυτή δείχνει ότι δεν θα είναι εύκολο για την κυβέρνηση να περάσει αυτό το νομοσχέ-

διο. Όχι βέβαια γιατί το πόρισμα της Επισημοποιημένης Υπηρεσίας της Βουλής έκρινε «αντισυνταγματικές» τις προωθούμενες αλλαγές, ούτε γιατί ο Παναγόπουλος έκανε λόγο για «ωμή παραβίαση του Συντάγματος και κατάργηση κάθε κανόνα εργατικού δικαίου», ούτε ακόμη από καμιά διαδρομή κατά την ψηφοφορία, όσο κι αν αυτά έχουν την σημασία τους. Το πραγματικό εμπόδιο μπορούν να θέσουν μόνο οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία, αρκεί να πιστέψουν στις δυνάμεις τους και να εκφράσουν την συσσωρευμένη οργή και αγανάκτησή τους, αυτό τον δυναμισμό, με ενεργητικό, δυναμικό και οργανωμένο τρόπο. Ενισχύοντας τα σωματεία και την αυτοοργάνωση του αγώνα, απεργώντας, διαδηλώνοντας στο δρόμο, αμφισβητώντας το διευθυντικό δικαίωμα, καταλαμβάνοντας τους χώρους εργασίας και τα δημόσια κτίρια, υπερβαίνοντας τα όρια της αστικής νομιμότητας που καθιλώνει την επίσημη ρεφορμιστική αριστερά και την συνδικαλιστική γραφειοκρατία, οικοδομώντας το επαναστατικό κόμμα για την σοσιαλιστική διέξοδο από την κρίση.

Οι απεργίες ενάντια στο ασφαλιστικό έκτρωμα

Υπό το βάρος των αλλαγών σε ασφαλιστικό/εργασιακό και με την κυβέρνηση να προσανατολίζεται σε τριετές πάγωμα μισθών στον ιδιωτικό τομέα ανεξάρτητα από τις διαπραγματεύσεις για την υπογραφή Εθνικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας, η συνδικαλιστική γραφειοκρατία των ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ με μεγάλη καθυστέρηση (προηγούμενη απεργία στις 20/5) κάλεσε γενική απεργία για τις 29 Ιουνίου.

Νωρίτερα, στις 23/6, είχε γίνει μία απόπειρα απεργίας από τα συνδικάτα που πρόσκυνται στο ΠΑΜΕ. Το αποτέλεσμα δεν ήταν τίποτα άλλο από μία άτονη και όχι ιδιαίτερα μαζική κομματική παρέλαση του ΚΚΕ και της ΚΝΕ (κυρίως), που πλαισιώθηκε από το ολιγάριθμο μπλοκ της Πρωτοβουλίας Πρωτοβάθμιων Σωματείων και οργανώσεων της άκρας αριστεράς, μέρος των οποίων φαίνεται να έλκεται ιδιαίτερα από το ΠΑΜΕ τον τελευταίο καιρό...

Η συμμετοχή στη γενική απεργία στις 29/6 ήταν αρκετά μεγάλη σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα. Εργαζόμενοι, άνεργοι, νεολαίοι και συνταξιούχοι κατέβηκαν στους δρόμους, συμμετέχοντας στην 24ωρη απεργία που

προκήρυξαν τα συνδικάτα και πραγματοποιώντας συγκεντρώσεις και διαδηλώσεις σε όλη τη χώρα. Στην Αθήνα διαδήλωσαν περίπου 30.000 άνθρωποι, με ιδιαίτερα μεγάλη συμμετοχή νεολαίας, διαμαρτυρόμενοι για τα νέα μέτρα που αφορούν τα ασφαλιστικά δικαιώματα και τις εργασιακές σχέσεις, την ίδια στιγμή που το επίμαχο νομοσχέδιο κατατίθονταν στην επιτροπή κοινωνικών υποθέσεων της Βουλής προς συζήτηση. Φωνάζοντας συνθήματα κατά των πολιτικών που εφάρμοσαν μέχρι σήμερα τόσο η Νέα Δημοκρατία, όσο και το ΠΑΣΟΚ μαζί με την ΕΕ και το ΔΝΤ, οι διαδηλωτές έκαναν πορεία προς τη Βουλή. Μικρής έκτασης συγκρούσεις μεταξύ διαδηλωτών και ανδρών των ΜΑΤ πραγματοποιήθηκαν μπροστά στο ξενοδοχείο Μεγάλη Βρετανία. Για ακόμα μία φορά η αστυνομική τρομοκρατία στο κέντρο της πόλης ήταν παραπάνω από εμφανής. Στο ύψος της πλατείας Ομονοίας οι διαδηλωτές δέχτηκαν επίθεση από άνδρες των ΜΑΤ και κάποιοι από αυτούς ξυλοκοπήθηκαν άγρια. Αίσθηση προκάλεσε η επέμβαση της αστυνομίας ακόμα και μέσα στον σταθμό του Μετρό και του ηλεκτρι-

κού της Ομόνοιας. Οι μαρτυρίες αλλά και οι εικόνες που είδαν το φως της δημοσιότητας κάνουν λόγο για άνδρες των ΜΑΤ να κυνηγούν διαδηλωτές μέσα στον σταθμό του Μετρό, ακόμη και μέσα στους συρμούς, με τους επιβάτες να παρακολουθούν εμβρόντητοι και να κινδυνεύουν να τραυματιστούν σοβαρά και, σε κάποιες περιπτώσεις, ακόμα και να πέσουν στις ράγες από το ανθρωποκνηνηγό. Συνολικά πραγματοποιήθηκαν 13 προσαγωγές από τις οποίες οι 6 μετατράπηκαν σε συλλήψεις.

Στη Θεσσαλονίκη 3.500-4.000 εργαζόμενοι, συνταξιούχοι και νεολαίοι διαδήλωσαν με κατάληξη στο πρώην υπουργείο Μακεδονίας-Θράκης. Η πορεία είχε ικανοποιητική συμμετοχή -αν συνυπολογιστεί ότι οι γραφειοκράτες της ΠΑΣΚΕ άφησαν για μια ακόμη απεργία την πόλη χωρίς λεωφορεία- χωρίς όμως ιδιαίτερο παλμό και συνοχή, ενώ για μία ακόμη φορά δεν υπήρχε μεγάλος αριθμός σωματείων στη διαδήλωση. Κατά τη διάρκεια της πορείας, μικρή ομάδα διαδηλωτών εισέβαλε σε κατάστημα γνωστής αλυσίδας σούπερ-μάρκετ και «απαλλοτρίωσε» αρκετά είδη πρώτης ανάγκης τα οποία μοιράστηκαν

σε περίοικους, ενέργεια η οποία είχε ιδιαίτερα θετική αντιμετώπιση. Νωρίτερα στη συγκέντρωση του Εργατικού Κέντρου Θεσσαλονίκης αλγεινή εντύπωση προκάλεσε η ενέργεια των γραφειοκρατών της ΠΑΣΚΕ οι οποίοι έκλεισαν άρον, άρον τα μικρόφωνα και ξεκίνησαν τη διαδήλωση, όταν ήταν να μιλήσουν στη συγκέντρωση αγωνιζόμενοι εργαζόμενοι από τα καταστήματα του επισιτισμού Banquet, Barthelonica και Καφεναί.

Κάνοντας έναν μικρό απολογισμό, σίγουρα η συμμετοχή των εργαζομένων στην τελευταία απεργία δεν ήταν η αναμενόμενη, ούτε αντίστοιχη με το μέγεθος της επίθεσης και τις προσδοκίες που είχε δημιουργήσει η μεγαλειώδης απεργία στις 5/5. Δεν πρέπει όμως να βγάζουμε βιαστικά συμπεράσματα για δήθεν απογοήτευση ή υπαναχώρηση της εργατικής τάξης απέναντι στα μέτρα της κυβέρνησης. Σίγουρα θα υπάρχουν πισωγυρίσματα τα οποία επιβάλλει και η διαπαιδαγώγηση που είχε το εργατικό κίνημα τα τελευταία 30 χρόνια από γραφειοκράτες και ρεφορμιστές, αλλά η σύγκρουση με την κυβέρνηση, την ΕΕ και το ΔΝΤ, η οποία μπορεί και πρέπει να πάρει μορφή εργατι-

κής εξέγερσης είναι προ των πυλών. Πρέπει όλοι οι εργαζόμενοι, οι νεολαίοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα να καταλάβουμε ότι ο αγώνας ενάντια σε κυβέρνηση, ΕΕ και ΔΝΤ θα είναι μακρύς και δύσκολος και θα είναι αγώνας ζωής και θανάτου. Δεν αρκούν από εδώ και πέρα μόνο μια-δύο μεγάλες απεργίες και κάποια απογευματινά συλλαλητήρια. Χρειάζεται συστηματική προετοιμασία και αυτοοργάνωση των αγώνων και των απεργιών μέσα στους χώρους εργασίας, με απεργιακές φρουρές, επιτροπές αγώνα και αλληλεγγύης, με ενότητα, συντονισμό και σχέδιο κλιμάκωσης, με αιτήματα και μαχητικές μορφές πάλης που θα φτάνουν τον αγώνα ως το τέλος. Μόνο έτσι θα σωθούμε από την κόλαση της καπιταλιστικής βαρβαρότητας.

Ήδη έχει καλεστεί νέα Γενική Απεργία για την Πέμπτη 8 Ιουλίου και αναμένεται ένα πολύ θερμό καλοκαίρι και ένα ακόμα θερμότερο φθινόπωρο. Να δώσουμε όλες μας τις δυνάμεις για την επιτυχία των κινητοποιήσεων και την αποτυχία των αντεργατικών σχεδίων της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, της ΕΕ και του ΔΝΤ.

Γ.Θ.

Στο δρόμο για τη σύναψη Συλλογικής Σύμβασης το ΣΜΕΘ

Μετά από πρόταση του Σωματείου Μισθωτών Εκπαιδευτικών Θεσσαλονίκης για τη σύναψη Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας στους καθηγητές στα φροντιστήρια Μέσης Εκπαίδευσης και Ξένων Γλωσσών, ο Οργανισμός Μεσολάβησης και Διαιτησίας εξέδωσε στις 28/6 μία πρώτη άτυπη πρόταση. Μ' αυτή την πρόταση προσπαθεί από τη μία να προσαρμόσει τον οργανισμό στις νέες συνθήκες που διαμορφώνουν τα νέα μέτρα Δ.Ν.Τ.-κυβέρνησης και από την άλλη να συγκεράσει δύο εκ διαμέτρου αντίθετες λογικές και προτάσεις. Από την μεριά τους οι εργοδότες, αφού παρακώλυσαν τη διαδικασία όσο μπορούσαν, επί της ουσίας δεν είχαν πρόταση και αρνούνταν να συζητήσουν την πρόταση του Σωματείου. Ευθυγραμμισμένοι με την λογική του Δ.Ν.Τ. και των νέων μέτρων περιμένουν την κατάργηση των Συλλογικών Συμβάσεων και των εργατικών κατακτήσεων για να διασφαλίσουν τα κέρδη τους στις πλάτες των εργαζομένων. Από την άλλη πλευρά υπάρχει το Σωματείο, που αντιστέκεται στην προσπάθεια να πληρώσουν οι εργαζόμενοι την κρίση, και να επιστρέψουν σε συνθήκες διαβίωσης και εργασίας του προηγούμενου αιώνα. Είναι η λογική που θέλει με κάθε μέσο να υπερασπιστεί τους εργαζόμενους ενάντια στο βάρβαρο μέλλον που τους ετοιμάζουν.

Με βάση τα παραπάνω, η πρόταση του ΟΜΕΔ είναι πολύ μακριά από τους στόχους που είχε θέσει το Σωματείο μας. Ο κύριος στόχος ήταν και πα-

ραμένει μία ενιαία σύμβαση στους δύο χώρους, που να ανταποκρίνεται στις πραγματικές μας ανάγκες. Αντίθετα η πρόταση του ΟΜΕΔ ενοποιεί τους δύο χώρους μόνο τυπικά, αφού για πρώτη φορά καταγράφονται τα δικαιώματα των εκπαιδευτικών στα φροντιστήρια Μέσης Εκπαίδευσης και των εκπαιδευτικών στα Ξενογλωσσα Φροντιστήρια σε μία ενιαία σύμβαση. Ωστόσο η ενοποίηση δεν επιτυγχάνεται ουσιαστικά, αφού δεν υπάρχει εξομοίωση στα ωρομίσθια, στο ωράριο, στις αργίες κ.λπ.

Βέβαια στη σημερινή συγκυρία, που ετοιμάζεται το τριετές πάγωμα μισθών στον ιδιωτικό τομέα και η κατάργηση του κατώτερου βασικού μισθού, η απόφαση του ΟΜΕΔ δεν θα μπορούσε να είναι πολύ διαφορετική. Αντιλαμβανόμαστε ότι αυτά είναι τα όρια του θεσμικού συνδικαλισμού. Έχουμε πλήρη συνείδηση ότι για να κατακτήσουμε τα αναγκαία χρειάζονται πολύ περισσότερα από την προσφυγή στον ΟΜΕΔ για την υπογραφή ΣΣΕ. Αυτός είναι ο σχεδιασμός του Σωματείου από τη νέα χρονιά. Με μαχητικούς, αποφασιστικούς και ανυποχώρητους αγώνες σε κάθε φροντιστήριο, σε κάθε χώρο εργασίας να προστατεύσουμε τα δικαιώματά μας και να διεκδικήσουμε περισσότερα.

Το Σωματείο μας αποφάσισε να απορρίψει αρχικά την πρώτη πρόταση του ΟΜΕΔ και προτείνουμε αλλαγές που τις θεωρούμε απαραίτητες για την υπογραφή μας.

Από τα μέσα Φεβρουαρίου που καταθέσαμε το σχέδιο σύμβασης στους εργοδότες, αυτοί έχουν κάνει ό,τι περνάει από το χέρι τους για να εμποδί-

σουν την υπογραφή συλλογικής σύμβασης. Δεν θέλουν με τίποτα την ενοποίηση των εργαζομένων στον χώρο της ιδιωτικής εκπαίδευσης, γιατί αντιλαμβάνονται ότι αυτό θα σημάνει την ενίσχυσή τους, περισσότερη μαχητικότητα από μέρους τους. Μεταξύ άλλων αμφισβήτησαν την αντιπροσωπευτικότητα και την αρμοδιότητα του Σωματείου να υπογράψει μια τέτοια σύμβαση, αλλά το Σωματείο κέρδισε και αυτή την μάχη στο Πρωτοδικείο.

Δυστυχώς, και προς έκπληξη μας, τα ίδια επιχειρήματα με τους εργοδότες χρησιμοποίησε και το ΣΕΦΙΕ-ΘΒΕ, ένα άλλο σωματείο που παρεμβαίνει σε παρεμφερή χώρο, το οποίο με εξώδικο προς το ΣΜΕΘ, απαιτεί με τα παραπάνω επιχειρήματα να σταματήσει τη διαδικασία σύναψης ΣΣΕ, γιατί θέλει να υπογράψει παρόμοια το ίδιο! Κατά την άποψή μας, αυτό αποτελεί μία πσιώπλατη μαχαιριά στο Σωματείο μας και κυρίως στους εργαζόμενους του χώρου. Είναι απαράδεκτο στη σημερινή συγκυρία, με την τεράστια επίθεση που δέχονται οι εργαζόμενοι από την κυβέρνηση και τους εργοδότες, με την τεράστια κρίση που βιώνει το συνδικαλιστικό κίνημα, ένα σωματείο να εμπνέει την υπογραφή μιας τέτοιας συλλογικής σύμβασης, ιστορικής για τους εργαζόμενους της ιδιωτικής εκπαίδευσης, την οποία οι ίδιοι οι εργοδότες απεύχονται με κάθε τρόπο. Καταγγέλλουμε την πλειοψηφία του Διοικητικού Συμβουλίου του ΣΕΦΙΕ, που ανήκει στην ΠΣΚ-ΕΣΑΚ, παράταξη που δραστηριοποιείται στο ΠΑΜΕ (ΚΚΕ)- και ελπίζουμε ότι δεν κρύβονται και άλλες πολιτικές ή συνδικαλιστικές δυνάμεις

πίσω από αυτή την ενέργεια. Καλούμε επίσης τα μέλη του ΣΕΦΙΕ-ΘΒΕ και τους συνδικαλιστές τους, να καταγγείλουν την προδοτική για τον κλάδο κίνηση του ΠΑΜΕ, καθώς στις πολύ δύσκολες μέρες που έρχονται η συνεργασία των δύο σωματείων είναι απαραίτητη.

Μόνη ελπίδα είναι οι αυτοοργανωμένοι αγώνες μας και το Σωματείο μας το επόμενο διάστημα προτίθεται να κινηθεί δυναμικά σε αυτή την κατεύθυνση υπερασπιζόμενο στην πράξη τη σύμβαση που επιδιώκει να υπογράψει, την ενότητα των εργαζομένων στον χώρο μας και τα απαραίτητα για την επιβίωσή μας. Καλούμε όλους τους εκπαιδευτικούς στα φροντιστήρια Μέσης Εκπαίδευσης και Ξένων Γλωσσών να γραφτούν στο Σωματείο, να στηρίχουν σε αυτό και να στηρίξουν έμπρακτα την δράση του.

Σωματείο Μισθωτών

Εκπαιδευτικών Θεσσαλονίκης

Εργαζόμενων εκπαιδευτικών/εκπαιδευτών-τριών σε:

φροντιστήρια κάθε είδους, ιδιωτικά ΙΕΚ, ΚΕΚ, ΚΕΣ, ΕΕΣ, ιδιωτικές και δημοτικών επιχειρήσεων σχολές χορού, μουσικής, γυμναστήρια, ωδεία, ιδιωτικούς και δημοτικών επιχειρήσεων παιδικούς και βρεφονηπιακούς σταθμούς.

Αριστοτέλους 32, 4^{ος} όροφος,
1^ο γραφείο, στο ΕΚΘ.

Εγγραφές-ενημερώσεις:
Δε-Τε-Πα 10:00-12:00 πμ.

Τηλ. 2310-265 730

somiketh@gmail.com, www.smeth.gr

79η ΓΣ ΔΟΕ: Πίσω από τις απαιτήσεις των καιρών

Στις 22-24 Ιουνίου πραγματοποιήθηκε η 79η Γενική Συνέλευση της Διδακτολικής Ομοσπονδίας Ελλάδας. Ο απολογισμός δράσης και η συζήτηση των θεμάτων της ημερήσιας διάταξης σε καμιά περίπτωση δεν ανταποκρίθηκαν στη νέα εποχή που άνοιξε για τους εργαζόμενους συνολικά, τους εκπαιδευτικούς και τη Δημόσια Εκπαίδευση ειδικότερα, με το ξέσπασμα της οικονομικής κρίσης του καπιταλισμού, παγκόσμια και στην Ελλάδα. Ο «απολογισμός» δράσης για μια ακόμη φορά ήταν μια απαρίθμηση των κινητοποιήσεων, παραστάσεων διαμαρτυρίας που πραγματοποιήθηκαν τη χρονιά που πέρασε, ίδιος και απαράλλακτος με τους παλιότερους απολογισμούς.

Η **συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΠΑΣΚ-ΔΑΚΕ** στην περσινή Γ.Σ. καλλιέργησε τις χειρότερες αυταπάτες αμφισβητώντας την ύπαρξη οικονομικής κρίσης. Η πρώτη έταξε «λαγούς με πετραχήλια» και «πράσινη ανάπτυξη», ενώ η δεύτερη υπεραμνόταν για το έργο της καταρρέουσας κυβέρνησής της. Τώρα, μετά από τα μέτρα-σοκ της κυβέρνησης και μπροστά στην επιδείνωση της κρίσης και την κατάρρευ-

ση του ελληνικού καπιταλισμού, συνέχισαν να αντιδρούν για το ποια κυβέρνηση (του ΠΑΣΟΚ ή της ΝΔ) έφταιξε και φτάσαμε εδώ. Πλειοδότησαν σε αγωνιστική φλυαρία, η δε ΠΑΣΚ ξεπέρασε κάθε όριο υποστηρίζοντας ότι αποτελεί «πρωτοπορία» στους αγώνες. Και οι δύο παρατάξεις με προτάσεις για ενωτικούς αγώνες διάρκειας ολοκλήρωσαν τη ρητορεία τους, χωρίς βέβαια να τα εννοούν. Στον μακρύ κατάλογο διεκδικήσεων δε βρίσκεις λέξη για έξοδο από το ΔΝΤ, κατάργηση του ΠΣΑ και του Μνημονίου.

Στις σημερινές συνθήκες, που απειλείται η επιβίωση της δημόσιας εκπαίδευσης και των εκπαιδευτικών, η συνδικαλιστική γραφειοκρατία ούτε θέλει, ούτε μπορεί να ανταποκριθεί στο ελάχιστο στα καθήκοντα. Η πολιτική της σπέρνει αυταπάτες και δεν προετοιμάζει τους εκπαιδευτικούς για τη βαρβαρότητα την οποία φέρνει η οικονομική κρίση, εξαντλείται στη συνδιαλλαγή με την κυβέρνηση και την κήρυξη κάποιων απεργιών με χαρακτήρα διαμαρτυρίας, χωρίς να ανταποκρίνεται στην οργή και την αγανάκτηση που συσσωρεύεται διαρκώς στους εκπαιδευτικούς.

Το ΠΑΜΕ αυτοανακηρύχτηκε στην μοναδική δύναμη που τα «έβαλε» με το κεφάλαιο με την «ιστορική απεργία» στις 17/12/09. Χωρίς όμως «λεπτομέρειες» για την συμμετοχή των εργαζομένων ή τμημάτων τους στις φοβερές αυτές κινητοποιήσεις. Υπεραμύνθηκε της διασπαστικής του πολιτικής, αγνόησε την μεγαλειώδη συμμετοχή στην απεργία στις 5/5 και την αυθόρμητη απόπειρα εισβολής στη Βουλή.

Οι **Παρεμβάσεις-Κινήσεις-Συσπειρώσεις** υποτιμούν την καπιταλιστική κρίση και στα μέτρα βλέπουν μια ακόμη νεοφιλελεύθερη επίθεση. Παραβλέπουν το ότι για το κεφάλαιο και τις κυβερνήσεις του δεν υπάρχει άλλη πολιτική εκτός από αυτή που εφαρμόζεται, και την ανάγκη συνολικής σύγκρουσης με τον καπιταλισμό για να επιβιώσουμε. Στο πρόγραμμα δράσης που πρότειναν εξακολουθούν να επενδύουν κυρίως στην πίεση προς την συνδικαλιστική γραφειοκρατία για αγώνες (πχ. πρόταση προς τις δύο μεγάλες παρατάξεις να «κλειδώσει» απεργία διαρκείας τον Σεπτέμβρη) και όχι στην άμεση απεύθυνση προς τους συναδέλφους για να οργανώσουν οι ίδιοι τους αγώνες. Συγχέουν τα όργανα αυτοορ-

γάνωσης -επιτροπές αγώνα, απεργιακές επιτροπές- με τον «συντονισμό των Συλλόγων» που στην πράξη μεταφράζεται σε «συντονισμό» των προέδρων και των Δ.Σ. στην καλύτερη περίπτωση.

Η **Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών** στην παρέμβασή της στη Γ.Σ. επεσήμανε τη βαθιά κρίση και κατάρρευση του καπιταλιστικού συστήματος και τη βαρβαρότητα στην οποία οδηγεί. Τονίσαμε ότι οι αγώνες κάτω από αυτές τις συνθήκες αφορούν στην επιβίωση των εργαζομένων και των νέων γενιών. Προτείνουμε την άμεση απεύθυνση στους ίδιους τους εκπαιδευτικούς παντού ώστε να οργανωθούν από τα κάτω αγώνες: με ενότητα εκπαιδευτικών/γονέων/εργαζομένων, με αυτοοργάνωση, με αποφασιστικές μορφές πάλης, σε ένα πρόγραμμα σωτηρίας των εκπαιδευτικών και της δημόσιας εκπαίδευσης, που θα περιλαμβάνει από την κατάργηση του νόμου Διαμαντοπούλου στην πράξη, την εξασφάλιση της λειτουργίας των σχολείων κόντρα στις περικοπές, μέχρι την Γενική Απεργία Διάρκειας για το ξήλωμα των βάρβαρων μέτρων, την ανατροπή της κυβέρνησης, την διαγραφή του χρέους.

ΧΙΟΝΟΣΤΙΒΑΔΑ ΑΠΟΛΥΣΕΩΝ ΠΑΝΤΟΥ

Η γάγγραινα της ανεργίας απλώνεται απειλητικά σε πλατιά στρώματα των εργαζομένων, καθώς οι απολύσεις παίρνουν χαρακτήρα χιονοστιβάδας. Γίνεται πλέον κατανοητό ότι η υπεράσπιση των θέσεων εργασίας είναι αγώνας για την ίδια μας την επιβίωση.

ΣΕΛΜΑΝ

Στο εργοστάσιο της ΣΕΛΜΑΝ στο Βασιλικό Χαλκίδας οι εργαζόμενοι δίνουν μια πολύ σημαντική μάχη. Η ξυλολομική μηχανή είχε προχωρήσει από πέρυσι σε δραστικές μειώσεις στο ωράριο εργασίας και πρόσφατα πουλήθηκε στην Alfa Wood, η οποία προχωρά σε μείωση προσωπικού. Από τις 2 Ιουνίου ξεκίνησαν 24ωρες κυλιόμενες απεργίες για την ανάκληση των 21 απολύσεων που ανακοίνωσε η εργοδοσία αλλά και για την αποτροπή των 250-300 απολύσεων που η διοίκηση ετοιμάζει το επόμενο διάστημα. Οι 540 εργαζόμενοι της ξυλολομικής συμμετέχουν καθολικά στην απεργία και περιφρουρούν σε 24ωρη βάση το εργοστάσιο με απεργιακές φρουρές.

Σύγχρονο

Με νίκη στέφθηκε η μάχη του Συλλόγου Εργαζομένων στα Φροντιστήρια Καθηγητών (ΣΕΦΚ) και της Επιτροπής Αλληλεγγύης για την επαναπρόσληψη τριών απολυμένων συναδέλφων. Στην τριμερή συνάντηση στο Υπουργείο Εργασίας, η εργοδοσία κάτω από την πίεση του κινήματος αλληλεγγύης δεσμεύτηκε για την επαναπρόσληψη και των τριών απολυμένων συναδέλφων. Σε ανακοίνωσή του ο ΣΕΦΚ αναφέρει: «Αυτή η νίκη δείχνει ότι ο συλλογικός, αλληλέγγυος και οργανωμένος μέσα από τα σωματεία αγώνας, μπορεί να νικήσει όλους τους νόμους, όλους του εργοδότες, όσο δυνατοί κι αν φαίνονται».

Εκδόσεις Κυριακίδη

Στις 31 Μαΐου απολύθηκε η Χαρά Χατζή από τις εκδόσεις Κυριακίδη λόγω της άρνησής της να υπογράψει νέα σύμβαση εργασίας που την μεταφέρει σε άλλη εταιρεία του ίδιου ομίλου χωρίς καμία κατοχύρωση των δικαιωμάτων της. Με ανακοίνωσή του το Σωματείο Βιβλίου-Χάρτου καταγγέλει την απόλυση και τις άσχημες συμπεριφορές που βιώνουν καθημερινά οι εργαζόμενοι στο συγκεκριμένο εργασιακό χώρο και καλεί εργαζόμενους, αλληλέγγυους και σωματεία να παλέψουν από κοινού για την άμεση επαναπρόσληψη της συναδέλφου.

ΕΡΤ

Στις 30 Ιουνίου συμβασιούχοι τεχνικοί και διοικητικοί υπάλληλοι της ΕΡΤ μαζί με αλληλέγγυους μόνιμους εργαζόμενους προχώρησαν σε αποκλεισμό των κεντρικών κτιρίων της Ραδιοτηλεόρασης ζητώντας την ανανέωση των συμβάσεών τους. Πρόκειται για 1.047 συμβάσεις που αν δεν ανανεωθούν θα πετάξουν στην εξαθλίωση της ανεργίας τους συμβασιούχους, το έτσι κι αλλιώς πιο κακοπληρωμένο και εκμεταλλεόμενο κομμάτι των εργαζομένων στην ΕΡΤ, αν και κάλυπτε πάγιες και διαρκείς ανάγκες της δημόσιας ραδιοτηλεόρασης. Είναι εργαζόμενοι των 700 ευρώ, χωρίς άδειες, επιδόματα και επαρκή ένσημα και δεν δικαιούνται ούτε καν αποζημίωση και ταμείο ανεργίας. Η διοίκηση, ενώ την Τετάρτη τους κορόιδευε με το «καρότο» ότι θα προσλάβει κάποιους μέσω ΑΣΕΠ (η γνωστή τσίχλα που πάλιωσε και κόλλησε στα δόντια αλλά δεν λένε να φτύσουν.), την Πέμπτη έβγαλε το μαστίγιο των ΜΑΤ (τσιλόφουσκα που θα σκάσει στα μούτρα τους..) για να επιβάλλει την κανονική λειτουργία της επιχείρησης. Οι συμβασιούχοι δεν πρέπει να επιτρέψουν να χαθεί καμία θέση εργασίας. Με την αυτοοργάνωση τους και με μαχητικές μορφές πάλης πρέπει να συνεχίσουν τον δίκαιο αγώνα τους, με ή χωρίς την υποστήριξη του Σωματείου, το οποίο δέχθηκε να κάνει πολλές υποχωρήσεις απέναντι στην Διοίκηση (ανανέωση μόνο 700 συμβάσεων ορισμένου χρόνου, διεξαγωγή ΑΣΕΠ για συμβάσεις ορισμένου χρόνου, «εξαίρεση» κάποιων συμβασιούχων που θα πάρει εκτός ΑΣΕΠ κα). Οι απολυμένοι δεν πρέπει να πέσουν στην παγίδα της ηττοπάθειας

και της εγκατάλειψης, αλλά με αποφασιστικότητα να πάρουν άμεσα την απόφαση για αγώνα διαρκείας μέχρι την νίκη.

ΦΑΓΕ ΑΕ

Στις 2 Ιουλίου οι εργαζόμενοι στην ΦΑΓΕ Α.Ε προχώρησαν σε 24ωρη απεργία ενάντια στην απόλυση 21 εργατών μόνο τις τελευταίες ημέρες. Οι απολύσεις στην επιχείρηση έχουν φτάσει συνολικά τις 72 από τον περασμένο Νοέμβριο και οι εργαζόμενοι αρχίζουν να νιώθουν την θηλειά της ανεργίας να σφίγγει. Η συμμετοχή στην απεργία ήταν καθολική και οι εργαζόμενοι είχαν την έμπρακτη συμπαράσταση και στήριξη από άλλα σωματεία και εργαζόμενους. Θα συνεχίσουν με νέες κινητοποιήσεις και προειδοποιούν την εργοδοσία για κλιμάκωση με δυναμικές ενέργειες.

Αεροδρόμιο

Η εργοδοσία της εταιρείας Παπασωτηρίου Presspoint στο Αεροδρόμιο Αθηνών μεθοδεύει την απόλυση του προέδρου του σωματείου των εργαζομένων στις εταιρείες του Αεροδρομίου θέλοντας να χτυπήσει ταυτόχρονα και το σωματείο. Μία πρώτη απάντηση δόθηκε την Παρασκευή 2 Ιούλη με αποκλεισμό του κεντρικού καταστήματος της εταιρείας στο επίπεδο των αποχωρήσεων, συνθήματα και διακίνηση ενημερωτικού υλικού προς τους εργαζόμενους και τους επιβάτες. Οι συγκεντρωμένοι απαίτησαν να σταματήσουν οι μεθοδεύσεις για την απόλυση του συνάδελφου, να καταβληθούν τα δεδουλευμένα και να σταματήσουν οι διακρίσεις και οι διώξεις σε βάρος του.

Από την δράση μας

Συμπεράσματα και καθήκοντα μετά τις εκλογές του ΣΕΑΕ

Εξαιρετικά μεγάλη ήταν η συμμετοχή των φορομίσθιων και αναπληρωτών εκπαιδευτικών στις πρώτες εκλογές του Σωματείου Ελαστικά Απασχολούμενων Εκπαιδευτικών (ΣΕΑΕ). Έξι μήνες από τη σύστασή του κατάφερε να αποτελέσει σημείο αναφοράς για τους αδιόριστους εκπαιδευτικούς. Μεγάλη αδυναμία ωστόσο αποτέλεσε το γεγονός ότι λόγω των περιορισμένων οικονομικών του Σωματείου, στήθηκαν κάλπες μόνο σε τέσσερις πόλεις (Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Λάρισα και Κατερίνη) με αποτέλεσμα αρκετοί συνάδελφοι απ' όλη την Ελλάδα, που εξέφρασαν την επιθυμία να συμμετέχουν να μην καταφέρουν τελικά να ψηφίσουν.

Το Σωματείο, από την ιδρυτική του συνέλευση, κατάφερε να εκφράσει την αγωνιστική διάθεση ενάντια στο «νέο σχολείο» της Διαμαντοπούλου. Στηρίχτηκε σε ανθρώπους που δεν είχαν ποτέ καμία σχέση με τον συνδικαλισμό, οι οποίοι όμως πολύ γρήγορα κατάφεραν να αναλάβουν το γιγάντιο έργο της οικοδόμησης του σωματείου και της καθοδήγησης του αγώνα. Καθοριστική ήταν η συμβολή των μελών της «Αντεπίθεσης των Εκπαιδευτικών», που αποτέλεσαν και τα ιδρυτικά μέλη του σωματείου. Τα κύρια χαρακτηριστικά της επιτυχίας αυτού του εγχειρήματος είναι:

α) **Η δημοκρατική λειτουργία.** Όλες οι αποφάσεις περνούσαν μέσα από τις γενικές συνελεύσεις, που γίνονταν σχεδόν κάθε 15 μέρες ή και ανά εβδομάδα όσο πλησίαζε η κατάθεση του νόμου.

β) **Το πλαίσιο πάλης και τα αιτήματα, που καθορίστηκαν στις γενικές συνελεύσεις.** Από την αρχή έγινε προσπάθεια να ξεπεραστούν οι διαχωρισμοί που έχει επιβάλει στους αδιόριστους το υπουργείο Παιδείας με την πολιτική του τόσα χρόνια (επιτυχόντες ή μη του ΑΣΕΠ, 30μηνο, 24μηνο, φορομίσθιοι, αναπληρωτές κ.λπ.) και τελικά να βγει ένα ενοποιητικό πλαίσιο που συσπειρώνει το σύνολο των εργαζομένων.

γ) **Η πλούσια και δυναμική του δράση: διαδηλώσεις, απεργίες, καταλήψεις δημόσιων κτηρίων, αποκλεισμοί διόδων,** με αποκορύφωμα την πολύωρη πολιορκία του υπουργείου Παιδείας την προηγούμενη της ψήφισης του νόμου.

δ) **Η ενωτική του δράση:** το σωματείο με όσο το δυνατόν πιο ενοποιητικά συνθήματα και με τη συμμετοχή του σε όλες τις κινητοποιήσεις, τόσο της ΑΔΕ-ΔΥ όσο και της ΓΣΕΕ, απέφυγε σε μεγάλο βαθμό να απομονωθεί και να αποκτήσει συντηρητικό χαρακτήρα. Αρκετές μάλιστα ήταν οι περιπτώσεις που με την αγωνιστική τους διάθεση τα μέλη μας κατάφεραν να συμπαρασύρουν στις κινητοποιήσεις και στις απεργίες και τους μόνιμους εκπαιδευτικούς.

Το «νέο σχολείο» της Διαμαντοπούλου αποτελεί βίαια προσαρμογή της παιδείας στην οικονομική κρίση που διέρχεται το καπιταλιστικό σύστημα. Εξάλλου, κάθε εκπαιδευτική «μεταρρύθμιση» στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής, είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τις ανάγκες της οικονομίας. Στην κατάσταση της «ελεγχόμενης χρεωκοπίας», στην οποία βρίσκεται η χώρα μας, οι γραβατωμένοι κανίβαλοι του ΔΝΤ, σε συνεργασία με την ΕΕ και την ελληνική κυβέρνηση αποφάσισαν να περικόψουν βίαια όλες τις δημόσιες δαπάνες. Σε αυτά τα πλαίσια το «νέο σχολείο» της Διαμαντοπούλου έρχεται να αμφισβητήσει την υποχρέωση του κράτους να κάνει διορισμούς, να παρέχει δηλαδή δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση ενώ ταυτόχρονα γενικεύει τις ελαστικές σχέσεις εργασίας στο δημόσιο σχολείο. Πάνω από 20.000 αναμένεται ότι θα είναι οι φορομίσθιοι και αναπληρωτές που θα μείνουν άνεργοι και κατά 60% μικρότεροι θα είναι ο αριθμός των μόνιμων διορισμών.

Η νέα Διοίκηση του Σωματείου οφείλει να μη σταματήσει ούτε λεπτό να προετοιμάζει τους αδιόριστους εκπαιδευτικούς για την επίθεση που έχουν εξαπολύσει ΔΝΤ, ΕΕ, κυβέρνηση και να οργανώσει την αντίσταση ενάντια στον εργασιακό μεσαίωνα που μας επιφυλάσσουν, μέχρι την τελική απόσυρση των μέτρων. Πρωταρχικός στόχος η δημιουργία πυρήνων αντίστασης σε κάθε πόλη για την καλύτερη προετοιμασία των κινητοποιήσεων. **Πρώτος σταθμός η Διεθνής Έκθεση Θεσσαλονίκης, για την οποία το Σωματείο έχει αρχίσει να οργανώνει πανελλαδική κινητοποίηση με μαχητικά χαρακτηριστικά.**

Παπαγιάννης Γιώργος, μέλος Δ.Σ. του Σ.Ε.Α.Ε.

Γαλλία

Μαζικές Κινητοποιήσεις
για την Ασφάλιση

Στις 24 Ιούνη πραγματοποιήθηκε γενική απεργία στη Γαλλία, η τέταρτη από την αρχή του έτους, ενάντια στο νομοσχέδιο που προωθεί η κυβέρνηση για την αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης.

Στην προηγούμενη γενική απεργία στις 27 Μάη η συμμετοχή ήταν ιδιαίτερα υψηλή, τόσο στον δημόσιο όσο και στον ιδιωτικό τομέα. Υπολογίζεται ότι στις κινητοποιήσεις συμμετείχαν κοντά στο ένα εκατομμύριο διαδηλωτές. Η κυβέρνηση και τα ΜΜΕ προσπάθησαν να υποβαθμίσουν τις απεργιακές κινητοποιήσεις παρουσιάζοντας τις έως και τέσσερις φορές μικρότερες απ' ό,τι πραγματικά ήταν. Με διάφορα γκάλοπ προσπάθησαν να παρουσιάσουν ότι οι εργαζόμενοι, αν και με αμφιβολίες, συναινούν στο νέο νομοσχέδιο, όμως η συντριπτικά μεγαλύτερη συμμετοχή των εργαζομένων στην απεργία της 24ης Ιούνη έδειξε ξεκάθαρα ότι οι γάλλοι εργαζόμενοι όπως και οι εργαζόμενοι σε όλες τις ευρωπαϊκές χώρες που δέχονται αντίστοιχες επιθέσεις στα δικαιώματά τους, όχι μόνο απορρίπτουν τα κυβερνητικά σχέδια αλλά δείχνουν και μαχητική διάθεση.

Την απεργία κάλεσε ένας συνασπισμός εργατικών συνσπονδιών στον οποίο συμμετέχουν η CGT, η CFDT, η FSU, η Solidaires κ.ά. και συμμετείχαν εργαζόμενοι από ιδιωτικές εταιρίες όπως η Nestle και ο πετρελαϊκός γίγαντας Total. Οι δημόσιες υπηρεσίες, οι μεταφορές, οι σιδηρόδρομοι, τα αεροδρόμια, οι τηλεπικοινωνίες υπολειτούργησαν. Το 50% των δρομολογίων των σιδηροδρόμων και των αεροπορικών πτήσεων ακυρώθηκε, ενώ μετά βίας πραγματοποιήθηκαν κάποια δρομολόγια των αστικών συγκοινωνιών και του μετρό. Το 40% των δασκάλων και το 20% των ταχυδρομικών απέργησε. Τουλάχιστον το 30% των εργαζομένων στη France Telecom συμμετείχε στις διαμαρτυρίες. Συμμετοχή στην απεργία δήλωσαν επίσης εργαζόμενοι σε οργανισμούς κοινής ωφελείας, στα λιμάνια και στα νοσοκομεία. Συνολικά σε όλη τη χώρα οργανώθηκαν σχεδόν 200 διαδηλώσεις με κεντρικά τα συνθήματα που αφορούσαν τις συντάξεις.

Το νομοσχέδιο της κυβέρνησης προβλέπει αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης από το 60ό έτος ηλικίας στο 62ο ή και στο 63ο, αύξηση των εργασιμίων χρόνων

που απαιτούνται για τη θεμελίωση του δικαιώματος πλήρους σύνταξης από 40 χρόνια σε 41 και αύξηση των ασφαλιστικών εισφορών. Εκτός των νέων ρυθμίσεων μένουν προς το παρόν οι εργαζόμενοι στον τομέα της ενέργειας, στις μεταφορές και όσοι εργάζονται σε «ιδιαίτερα δύσκολα» επαγγέλματα.

Για τη συλλογική συνείδηση των γάλλων εργαζομένων τα όρια συνταξιοδότησης αποτελούν απαραίτητο δικαίωμα. Η κυβέρνηση Σαρκοζί στην προσπάθειά της να πείσει τους εργαζόμενους ότι οι αλλαγές στο συνταξιοδοτικό είναι αναγκαίες και αναπόφευκτες χρησιμοποιεί ως επιχειρήματα το τεράστιο δημοσιονομικό έλλειμμα και το έλλειμμα στα ταμεία των συντάξεων, τα οποία παρουσιάζει ως αποτέλεσμα της γήρανσης του πληθυσμού και της επιβάρυνσης των ταμείων με συνταξιούχους που ζουν πολλά χρόνια! Απειλεί με ολοκληρωτική κατάρρευση του συνταξιοδοτικού συστήματος σε περίπτωση που δεν εφαρμοστούν οι αλλαγές. Επίσης επικαλείται ότι τα μέτρα είναι πολύ πιο ήπια από τα αντίστοιχα που προσπαθούν να εφαρμόσουν οι κυβερνήσεις σε άλλες χώρες, όπως η Ελλάδα, η Ιρλανδία, η Ιταλία και η Πορτογαλία και ότι τα όρια συνταξιοδότησης βρίσκονται πολύ πιο χαμηλά από αυτά της Γερμανίας. Σε κάθε περίπτωση παραμένει αμετακίνητη και ανυποχώρητη στην εφαρμογή των νέων μέτρων και αφήνει ανοιχτό το ενδεχόμενο για περαιτέρω αύξηση των ορίων.

Στη Γαλλία, όπως και σε όλες τις χώρες της Ευρώπης, οι νέοι μέχρι 30 χρονών δεν μπορούν να βρουν σταθερή εργασία, ιδιαίτερα πλήρους απασχόλησης. Τα τελευταία χρόνια το ποσοστό της ανεργίας έχει αυξηθεί σημαντικά για τους νέους αλλά και για μεγαλύτερους,

με αποτέλεσμα τα 40 χρόνια συνεχούς εργασίας να είναι κάτι ανέφικτο. Τα νέα μέτρα, λοιπόν, θα καταργήσουν ουσιαστικά το δικαίωμα στη συνταξιοδότηση.

Το νομοσχέδιο θα κατέβει προς ψήφιση στη Βουλή τον ερχόμενο Σεπτέμβριο, ωστόσο είναι αμφίβολο αν αυτή η κυβέρνηση θα καταφέρει να το εφαρμόσει. Από τη μία είναι οι ιδιαίτερα δυναμικές και μαζικές κινητοποιήσεις και από την άλλη η ίδια η αδύναμη θέση της κυβέρνησης. Μέσα σε έναν μήνα η δημοτικότητα του Σαρκοζί έπεσε στο μισό! Σε δημοσκοπήσεις που έγιναν μόλις το 26% των ερωτηθέντων δήλωσε εμπιστοσύνη στο πρόσωπό του. Αλλά και μέσα στους κόλπους της δεξιάς ένα μεγάλο κομμάτι έχει αποσύρει την εμπιστοσύνη της και προωθεί ως υποψήφιο για τις επόμενες προεδρικές εκλογές τον Βιλπέν. Η αστική τάξη αναγνωρίζοντας την κατάσταση έχει στραφεί όπως διαφαίνεται σε μια άλλη λύση. Την υποψηφιότητα του επικεφαλής του ΔΝΤ και πρώην υπουργού οικονομικών των σοσιαλιστών, Ντομινίκ Στρος-Καν για την προεδρία, με τη στήριξη του Σοσιαλιστικού Κόμματος. Στόχος είναι η δημιουργία μιας κυβέρνησης τύπου Παπανδρέου και Θαπατέρου, που θα μπορεί να επιβάλλει τα μέτρα.

Ενόψει των εξελίξεων αποτελεί επιτακτική ανάγκη η γρήγορη ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του γαλλικού εργατικού κινήματος και η συγκρότηση ενός επαναστατικού κόμματος που θα μπορέσει να οργανώσει την απεργιακή της γαλλικής εργατικής τάξης.

Μ.Δ.

στον κόσμο...

ΚΙΝΑ

Κύμα απεργιακών κινητοποιήσεων κατέκλυσε την Κίνα μετά από χρόνια σιωπής και οικοδόμησης του «οικονομικού θαύματος», αποτέλεσμα των φτηνών εργατικών χεριών και της απόλυτης πειθαρχίας των εργαζομένων στα αφεντικά. Περίπου 130 εκατομμύρια κινέζοι εργαζόμενοι είναι εσωτερικοί μετανάστες και ζουν σε συνθήκες ανέχειας.

Με σύνθημα «Απεργία μέχρι τέλους!», οι εργάτες σε τέσσερα εργοστάσια της Honda, σταμάτησαν να δουλεύουν στις 17 Μαΐου, ζητώντας νέες συμβάσεις εργασίας. Η αυτοκινητοβιομηχανία αναγκάστηκε να ξεκινήσει διαπραγματεύσεις και να παραχωρήσει αύξηση 35% στους μισθούς. Οι 1.000 εργαζόμενοι της Beijing Xingyu, που προμηθεύει τη Hyundai με ανταλλακτικά, πέτυχαν αύξηση 15% άμεσα και νέα αύξηση 10% από τον επόμενο μήνα. Οι εργαζόμενοι στην αλυσίδα φαστ φουντ KFC πέτυχαν την υπογραφή συλλογικής σύμβασης, η οποία προβλέπει αύξηση κατά 200 γουάν (περίπου 25 ευρώ). Πρόκειται για ποσό διόλου ευκαταφρόνητο σε μία χώρα όπου ο κατώτατος μισθός δεν ξεπερνά τα 1.000 γουάν. Απεργίες έγιναν ακόμη στις πόλεις Χενάν και Γιουνάν, ενώ συνεχίζονται οι απεργιακές κινητοποιήσεις στα εργοστάσια της Toyota η παραγωγή οχημάτων να γίνεται μετ' εμποδίων.

Οι περισσότερες από τις απεργίες γίνονται χωρίς τη στήριξη των συνδικάτων, τα οποία βρίσκονται υπό τον έλεγχο του κράτους και των εργοδοτών.

ΙΣΠΑΝΙΑ

Η απεργία των εργαζομένων στο Μετρό από τις 29 Ιουνίου μέχρι τις 2 Ιουλίου παρέλυσε τη Μαδρίτη. Η τοπική κυβέρνηση, με πρόσχημα τη μείωση των μισθών των δημοσίων υπαλλήλων που εγκρίθηκε από την κυβέρνηση Θαπατέρου την άνοιξη, αποφάσισε να μειώσει τον μισθό στους εργαζόμενους του Μετρό και άλλων τοπικών δημοσίων οργανισμών, παρόλο που το Μέτρο της Μαδρίτης δεν ανήκει στις δημόσιες επιχειρήσεις (είναι Α.Ε. με κύριο μέτοχο τον Δήμο Μαδρίτης). Οι περικοπές στους μισθούς είναι μόνο ένα από τα μέτρα, με τα οποία η κυβέρνηση στοχεύει να εξασφαλίσει 15 δις ευρώ για να μειωθεί το δημόσιο χρέος, το οποίο εκτινάχθηκε στο 11,2% τον περασμένο χρόνο. Οι εργαζόμενοι δηλώνουν ότι ο αγώνας τους είναι ανυποχώρητος και μπορεί να συνεχιστεί επ' αόριστον. Στις 30 Ιουνίου έγιναν 13 διαδηλώσεις σε όλη τη χώρα. Ταυτόχρονα τα συνδικάτα προετοιμάζονται για τη γενική απεργία στα τέλη Σεπτεμβρίου.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Χιλιάδες εργαζόμενοι και φοιτητές συμμετείχαν στις διαδηλώσεις στις 12 Ιουνίου στο Βερολίνο και τη Στουτγάρδη ενάντια στα μέτρα λιτότητας και σε αλληλεγγύη προς τους εργαζόμενους στην Ελλάδα. Μετά από κάλεσμα πολιτικών οργανώσεων της άκρας και της κοινοβουλευτικής Αριστεράς, περίπου 15.000 άτομα συγκεντρώθηκαν στην Στουτγάρδη, πετώντας αυγά και άλλα αντικείμενα στους εκπροσώπους του Σοσιαλιστικού Κόμματος και των Πρασίνων, όταν οι τελευταίοι ανέβηκαν στην εξέδρα να μιλήσουν. Οι διαδηλωτές αντιμετώπιστηκαν από τα γερμανικά ΜΑΤ. Στη διαδήλωση του Βερολίνου συμμετείχαν 25-30.000 εργαζόμενοι, τα ΜΑΤ περικύκλωσαν την πορεία και προσπάθησαν να τη διαλύσουν ενώ συνέλαβαν επτά άτομα με αφορμή μια αυτοσχέδια κροτίδα που βαπτίστηκε «βόμβα» από την αστυνομία και τα ΜΜΕ. Στη συνέχεια οι συλληφθέντες αφέθηκαν ελεύθεροι.

ΚΙΡΓΙΣΤΑΝ

Νέο δράμα πυροδότησαν Ιμπεριαλιστές και Ρωσία

■ Κώστας Δικαίος

Ένα πραγματικό δράμα ζουν οι λαοί του Νότιου Κιργιστάν από τα μέσα Ιούνη. Οι εθνικιστικές συγκρούσεις μεταξύ Ουζμπέκων και Κιργισίων έχουν οδηγήσει στα όρια της εξαθλίωσης περίπου ένα εκατομμύριο ανθρώπους, στη συντριπτική τους πλειοψηφία Ουζμπέκους που αποτελούν και την μειονότητα της περιοχής.

Οι συγκρούσεις που ξέσπασαν στις πόλεις Ος και Τζαλαλαμπάντ, ξεκίνησαν και πάλι «αυθόρμητα» από μικρές συμμαρίες νεαρών, αλλά γρήγορα πήραν τρομακτική έκταση στις πόλεις και στις γύρω περιοχές, με αποτέλεσμα 400.000 να μείνουν άστεγοι, άλλες 300.000 να εγκαταλείψουν τις εστίες τους για να συνωστιστούν στα σύνορα με το Ουζμπεκιστάν, χωρίς τροφή, νερό και ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, ενώ άλλες 150.000 κατέφεραν να περάσουν τα σύνορα για να εξασφαλίσουν την κάλυψη των στοιχειωδών πρώτων αναγκών τους σε στρατόπεδα, γήπεδα, σχολεία και εργοστάσια, λίγο πριν κλείσει τα σύνορα η κυβέρνηση του Ουζμπεκιστάν γιατί δεν μπορούσε να θρέψει άλλους πρόσφυγες!

Η πόλη Ος των 200.000 κατοίκων βρίσκεται στην εύφορη **πεδιάδα Φεργκάνα**, όπου συναντώνται τα σύνορα του Κιργιστάν, του Ουζμπεκιστάν και του Τατζικιστάν. Έχει χωριστεί σε στρατόπεδα ανάλογα με τον πληθυσμό των συνοικιών, τα οποία φρουρούν ένοπλοι Κιργισιοί και Ουζμπέκοι, με όπλα που πήραν από εφόδους στα Αστυνομικά Τμήματα. Οι δυνάμεις ασφαλείας δεν μπορούν να ελέγξουν την κατάσταση, αν και υπάρχουν καταγγελίες Ουζμπέκων ότι οι τακτικές δυνάμεις της χώρας βροχούν τις ένοπλες συμμαρίες στις σφαγές μελών της ουζμπεκικής μειονότητας. Στο νότιο Κιργιστάν κατοικούν 5,5 εκατ. άνθρωποι, εκ των οποίων το ένα εκατομμύριο είναι Ουζμπέκοι. Στο πραγματικό δράμα που εξελίσσεται οι Κιργισιοί προσπαθούν να εκδιώξουν τους Ουζμπέκους από την περιοχή με κίνδυνο την γενίκευση της εθνικιστικής κρίσης.

Στο φύλλο της Ε.Π. του περασμένου Μαΐου για το τέλος της «βελουδίνης επανάστασης» του Μπακίγιεφ -μετά από την επίσης «αυθόρμητη» εξέγερση των μαζών τον περασμένο Απρίλη-, σημειώναμε ότι όλοι οι ιμπεριαλιστικοί μηχανισμοί (μαζί τους οι Ρώσοι, οι Κινέζοι και το Σύμφωνο Συλλογικής Ασφάλειας, ΣΣΑ)¹ επιδιώκουν την σταθερότητα στο πολυεθνικό Κιργιστάν. Ειδικά η κοιλιά της Φεργκάνα θεωρείται η πυρι-

τιδαποθήκη της Κ. Ασίας, όπου τα σύνορα των τριών κρατών παραμένουν ασαφή και αμφιλεγόμενα από την αρχική τους χάραξη το 1924-25, και έχουν επανειλημμένα αποτελέσει αφορμή διεκδικήσεων και συγκρούσεων με αιματηρή κατάληξη. Τα εθνικά προβλήματα επιτείνονται από τον υπερπληθυσμό της περιοχής, καθώς και την διατήρηση ισχυρών εθνικών/μειονοτικών θυλάκων και των τριών βασικών εθνών της περιοχής στα γειτονικά τους κράτη, που προσπαθούν να υποτιμήσουν την σημασία τους και το αριθμητικό τους μέγεθος. Η σύγκρουση Ουζμπέκων και Κιργισίων στο τέλος της δεκαετίας του '80 ήταν μία από τις πιο αιματηρές συρράξεις που σφράγισαν το τέλος της Σοβ. Ένωσης και τερματίστηκε μόνο με την επέμβαση του σοβιετικού στρατού! Είναι λοιπόν ενόητη η επιθυμία Ρώσων, Αμερικανών και Κινέζων² για σταθερότητα σ' αυτό το σταυροδρόμι της Κ. Ασίας, που αν και φτωχή, ορεινή χώρα, χωρίς πετρέλαιο και φυσικό αέριο, έχει **γεωπολιτική σημασία, καθώς ενώνει την Κίνα με την Ρωσία και το Αφγανιστάν με την Κ. Ασία και τη Δύση.**

Όμως οι ΗΠΑ «φούσκωσαν» τους κύκλους του Μπακίγιεφ με εκατομμύρια δολάρια, αν και βλέπουν την χώρα σαν τμήμα «του βόρειου δικτύου ανεφοδιασμού τους» προς το Αφγανιστάν αδιαφορώντας για τις συνθήκες διαβίωσης του λαού. Οι ρώσοι, δυσανεκτικοί από τον Μπακίγιεφ, έκλεισαν τις στρόφιγγες βοήθειας, ενώ τα εμβάσματα από τους ξενιτεμένους Κιργισιούς που έδιναν ανάσα στο λαό σταμάτησαν να καταφθάνουν λόγω της παγκόσμιας κρίσης!

Ο εξαθλιωμένος λαός ανέτρεψε τον Μπακίγιεφ και την κλίκα του, αλλά η φιλορωσική κυβέρνηση που ανήλθε στην εξουσία μπορεί μεν να πρόσθεσε πόντους στο παιχνίδι των σφαιρών επιρροής της Ρωσίας έναντι

των ΗΠΑ στην Κ. Ασία, αλλά για να σταθεροποιηθεί θα έπρεπε να προσφέρει στους λαούς του Κιργιστάν. Όπως όμως επισημαίναμε σε παλιότερο άρθρο της Ε.Π.: «Ο ρόλος που έπαιζαν οι μάζες στις τελευταίες εξελίξεις δυσκολεύει τους χειρισμούς των αρχουσών τάξεων και των ιμπεριαλιστών, γιατί τα «νέα» πολιτικά επιτελεία, που πήραν την εξουσία πατώντας στους νεκρούς της εξέγερσης, θα αναδειχτούν σύντομα αναποτελεσματικά να περισώσουν το βιοτικό επίπεδο». Έτσι κι έγινε, αφού η πενιχρή βοήθεια των Ρώσων κάθε άλλο παρά άμβλυσε τα κοινωνικά, οικονομικά και εθνικά προβλήματα, αλλά ούτε η νέα κυβέρνηση κινήθηκε προς αυτή την κατεύθυνση παρά την στήριξη των ΗΠΑ και των ιμπεριαλιστικών μηχανισμών. Όλοι θέλουν τον έλεγχο της χώρας αλλά στους λαούς σπέρνουν φτώχεια, εξαθλίωση, αναλφαριθμισμό.

Αν και ελπίζαμε ότι αυτή η κατάσταση θα έστρεφε τις μάζες ενάντια στις άρχουσες τάξεις, δυστύχως για άλλη μια φορά αποδείχτηκε στην πράξη ότι δεν αρκεί η λαϊκή δυσανεκτικότητα για να προκληθούν θετικά από την άποψη της τελικής πάλης πολιτικά γεγονότα. Χρειάζεται η επέμβαση πολιτικών μορφωμάτων, ικανών να στηρίξουν και να βοηθήσουν την αντίδραση των λαών, οδηγώντας την ενάντια στον ταξικό εχθρό, που όμως στην περίπτωση του Κιργιστάν δεν υπήρχαν. Οι μάζες του νότου, όπου υπάρχει και η μεγαλύτερη φτώχεια, άρχισαν στα μέσα του Μάη να συγκρούονται με την αστυνομία και να καταλαμβάνουν κυβερνητικά κτίρια ζητώντας την επιστροφή του Μπακίγιεφ -ο οποίος διατηρούσε ιδιαίτερους δεσμούς με την άρχουσα τάξη και θεωρείτο το προπύργιο του. Η νέα κυβέρνηση απάντησε με διαδηλώσεις των οπαδών της, που προσπαθούσαν να ανακαταλάβουν τα κτίρια.

Στη συνέχεια όμως φαίνεται ότι τα εθνικά προβλήματα άνοιξαν με «αυθόρμητο» τρόπο και αλλοίωσαν το πολιτικό σκηνικό. Ο ουζμπεκικός πληθυσμός εξέφραζε συχνά το αίσθημα ανασφάλειας ζητώντας περισσότερες εξουσίες, καθεστώς αυτονομίας και προβλεπόμενη θέση της ουζμπεκικής γλώσσας, πράγματα που ενίσχυε την καχυποψία των Κιργισίων, η οποία τροφοδοτεί αδιάκοπα τον εθνικισμό της νεολαίας, που κατηγορεί τους Ουζμπέκους για την μόνιμη ανεργία και την κοινωνική καθυστέρηση. Τα αιτήματα της μειονότητας των Ουζμπέκων τέθηκαν εκ νέου και επιτακτικά στην ταραγμένη περίοδο, που ακολούθησε την ανατροπή Μπακίγιεφ τον Απρίλιο, δημιουργώντας τις προϋποθέσεις για ευκολότερη χρήση του «εθνικιστικού χαρτιού» από τους πολυάριθμους καλοθελητές, όπως οι ηττημένοι υποστηρικτές του έκπτωτου προέδρου³, οι οποίοι θεώρησαν πιθανά ότι η αποσταθεροποίηση ενισχύει την πιθανότητα επιστροφής του ηγέτη τους!

Όπως και να έχει, είναι δραματικό να βλέπει κανείς τη δύναμη των λαών αντί να ξεχνούνται ενάντια στους καταπιεστές τους, να χάνεται προκαλώντας τον θανάσιμο τραυματισμό των ίδιων των λαϊκών μαζών...

Ασφαλώς οι ιμπεριαλιστικοί μηχανισμοί αλλά και το ΣΣΑ που συνεδρίασε εκτάκτως, σπεύδουν τώρα να περισώσουν την κατάσταση, την οποία οι ίδιοι δημιούργησαν οδηγώντας τους λαούς στην εξαθλίωση. Η κυβέρνηση του Κιργιστάν ζήτησε από την Ρωσία να στείλει στρατό, αλλά η τελευταία φοβάται να μπλέξει σε εθνικιστικές συγκρούσεις και -αν και επιχαιρεί για την αναβάθμιση του ΣΣΑ στην περιοχή- αποστέλλει μόνο 150 αλεξιπτωτιστές να περιφρουρήσουν την ρωσική βάση. Η Ε.Ε. ξεμπλόκαρε 5 εκατ. ευρώ, οι ΗΠΑ έστειλαν 6,5 εκατ. δολάρια και ο ΟΑΣΕ μίλη-

σε για «εθνική κάθαρση» και κάλεσε τον ΟΗΕ να επέμβει για να μην χάσουν την ευκαιρία να βάλουν πόδι στην περιοχή!

Όλοι αυτοί έχουν έναν ακόμη μεγάλο φόβο. Η φτώχεια, η εξαθλίωση και η καθυστέρηση στην πολυπληθή πεδιάδα της Φεργκάνα έχουν ενισχύσει τα ισλαμιστικά στοιχεία, που συνδέονται και με τους Ταλιμπάν. Ήδη το 1999-2000 έγιναν επιδρομές του Ισλαμικού Κινήματος του Ουζμπεκιστάν με στόχο την προσάρτηση της περιοχής και την ίδρυση μιας Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ουζμπεκιστάν⁴. Κανένας δεν θα ήθελε λοιπόν να δει ακόμη μια εστία ισλαμικής αντίστασης να ξεφυτρώνει και μάλιστα στην Κ. Ασία.

Το νέο Σύνταγμα της χώρας ψηφίστηκε στο δημοψήφισμα της προσωρινής κυβέρνησης στις 27 Ιουνίου με τη συμμετοχή του 65% των Ουζμπέκων, παρά το γεγονός ότι πολλοί έχουν εγκαταλείψει μαζικά την χώρα και δεν γύρισαν για να πάρουν νέα χαρτιά για να ψηφίσουν. Το νέο Σύνταγμα περιορίζει τις εξουσίες του προέδρου και ενισχύει την Βουλή για να αποφευχθούν δικτατορικές κυβερνήσεις, αλλά τα προβλήματα των λαών κάθε άλλο παρά έχουν λυθεί. Αυτό σημαίνει ότι οι εξελίξεις είναι μπροστά μας. Ας ελπίσουμε ότι η επόμενη έξαρση των λαών του Κιργιστάν θα έχει ταξικά χαρακτηριστικά.

Σημειώσεις

1. Το Σύμφωνο Συλλογικής Ασφάλειας, ΣΣΑ, ενώνει για ζητήματα ασφαλείας τις πρώην σοβιετικές δημοκρατίες της Αρμενίας, του Καζακιστάν, του Κιργιστάν, της Λευκορωσίας, του Ουζμπεκιστάν και του Τατζικιστάν, υπό την ηγεμονία των ρωσικών στρατιωτικών δυνάμεων.

2. Οι Κινέζοι μοιράζονται με το Κιργιστάν τους Ουιγούρους, εθνοτική μειονότητα με αποσχιστικές τάσεις, γι αυτό δεν θέλουν καμία αναταραχή στην χώρα.

3. Ο Μπακίγιεφ έχει καταφύγει στη Λευκορωσία, όπου ο άλλος αυταρχικός ηγέτης Λουκασένκο του πρόσφερε πολιτικό άσυλο. Ασφαλώς προαισθανόμενος ότι η βίαιη ανατροπή ενός ηγέτη με εμφανή «ρώσικο δάκτυλο» τον αφορά άμεσα! Παρά το ιστορικό βαθιάς προσέγγισης, οι σχέσεις Λουκασένκο και ρώσικης ηγεσίας βρίσκονται σε άσχημο σημείο.

4. Οι ισλαμιστές του Ουζμπεκιστάν αντιμετώπιστηκαν με βίαιο κι αυταρχικό τρόπο απ' τον άλλο απόλυτο άρχοντα, τον «κοσμικό» ηγέτη της χώρας Ισλάμ Καρίμοφ!

ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΧΡΕΟΥΣ ΤΩΡΑ!

■ Σταύρος Σκεύος

Απ' αυτό το φύλλο, η Εργατική Πάλη ξεκινάει μια σειρά άρθρων πάνω σε βασικά σημεία ενός προγράμματος διεξόδου από την κρίση.

Το ζήτημα του δημόσιου χρέους έχει αποκτήσει μια καίρια σημασία. Με σημαία την «αντιμετώπισή» του, οι αστικές κυβερνήσεις, η Ευρωπαϊκή Ένωση και το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο έχουν κηρύξει ολοκληρωτικό πόλεμο στην εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα. Ο σωστός προσανατολισμός του εργατικού κινήματος στο ζήτημα αυτό έχει πλέον γίνει παραπάνω από αναγκαίος.

A. Διεθνής έκρηξη του χρέους

Στις ιμπεριαλιστικές χώρες, το δημόσιο χρέος αρχίζει να παίρνει διαστάσεις από τα μέσα της δεκαετίας του 1960, στην προσπάθεια των κυβερνήσεων να συντηρήσουν τεχνητά την μεταπολεμική ανάπτυξη. Παράλληλα μεγαλώνει και το ιδιωτικό χρέος (νοικοκυριών, επιχειρήσεων). Όταν η αποτυχία αυτής της πολιτικής ήταν πια ολοφάνερη, ξεκίνησε η κατεδάφιση των εργατικών κατακτήσεων με τον νεοφιλελευθερισμό και κραυγές ενάντια στο «σπάταλο κράτος». Στην πραγματικότητα όμως τα ελλείμματα και χρέη τελικά αυξήθηκαν, εξαιτίας των αναρίθμητων κρατικών φοροαπαλλαγών, επιδοτήσεων κλπ. προς το κεφάλαιο.

Η σημερινή έκρηξη του δημόσιου χρέους στις μεγαλύτερες ιμπεριαλιστικές οικονομίες (ΗΠΑ, Γερμανία, Βρετανία κλπ.) οφείλεται άμεσα στα **πακέτα πολλών τρις**, που μ' αυτά οι κυβερνήσεις προσπάθησαν να σώσουν τον χρηματοπιστωτικό τομέα από την κατάρρευση που απειλήθηκε όταν ξέσπασε η διεθνής κρίση (καλοκαίρι 2007). Δεν πρόκειται λοιπόν για «τεχνικό» ζήτημα. Το πρόβλημα του δημόσιου χρέους συσσωρεύεται για δεκαετίες, ιδιαίτερα στο μακρύ κύμα κάμψης της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας από τα μέσα του 1970. Δείχνοντας έτσι ότι ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής δεν γεννάει «απλά» κάποιες αναπόφευκτες περιοδικές κρίσεις, αλλά βρίσκεται στην εποχή της ιστορικής παρακμής του. Στη σημερινή κρίση αποδεικνύεται ακόμα πιο καθαρά, ότι παρά την βαρβαρότητα του συστήματος ενάντια στη ζωντανή εργασία, η παραγωγή και πραγματοποίηση της υπεραξίας

δεν γίνονται «ομαλά», δεν αρκούν για καμία «ανάπτυξη». Γι' αυτό η «οικονομία της αγοράς» χρειάζεται όλο και μεγαλύτερες κρατικές ενέσεις, για να σταθεί τρεκλίζοντας στα πόδια της. Έτσι, **το πρόβλημα του δημόσιου χρέους αποτυπώνει σήμερα τη δομική κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμού.**

B. Η χρεωκοπία του ελληνικού καπιταλισμού

Σύμφωνα με το «Μνημόνιο», το δημόσιο χρέος της Ελλάδας θα εκτιναχθεί από το 115% του ΑΕΠ σήμερα στο 150% το 2014. Η οικονομία βυθίζεται σε πρωτόγνωρη ύφεση, ιδιαίτερα καθώς όλα δείχνουν ότι θα υπάρξει και νέα επιδείνωση της διεθνούς κρίσης. Μ' αυτά τα δεδομένα, **η επίσημη χρεωκοπία του ελληνικού καπιταλισμού είναι θέμα χρόνου**, όποια μορφή κι αν πάρει ακριβώς («ελεγχόμενη πτώχευση», «αναδιάρθρωση χρέους» κλπ.), ενώ πλησιάζει όλο και πιο κοντά **η αποπομπή του από την Ευρωζώνη** (με ριζική υποτίμηση του νομίσματος). Αυτές οι εξελίξεις -αν δεν ανατραπούν από το εργατικό κίνημα- σημαίνουν οικονομική και κοινωνική καταστροφή: ακόμα πιο βάρβαρα μέτρα, πάγωμα των τραπεζικών καταθέσεων, στάση πληρωμών των μισθών ή μέρους τους, συρρίκνωση της αξίας της ατομικής και συλλογικής περιουσίας των λαϊκών στρωμάτων, απογείωση της ανεργίας, κατάρρευση των ασφαλιστικών ταμείων και δημόσιων υπηρεσιών, φτώχεια και εξαθλίωση χωρίς προηγούμενο...

Γ. Αυταπάτες των Ρεφορμιστών και της Άκρας Αριστεράς

Την ελληνική χρεωκοπία έχουν χαρακτηρίσει ο πρόεδρος του ΣΥΝ Αλ. Τσίπρας ως «παράμυθι χωρίς δράκο» και θεωρητικοί του ΚΚΕ ως «φόβητρο». Και για τα δύο ρεφορμιστικά κόμματα η έκρηξη του δημόσιου χρέους όχι μόνο δεν είναι αναπόσπαστο τμήμα της δομικής κρίσης του καπιταλισμού, αλλά είναι κάτι σαν **τρικ ή μπλόφα του συστήματος**. Γι' αυτό οι προτάσεις τους καταλήγουν σε αδιέξοδο ή σε ακόμα

καταστροφικότερα αποτελέσματα για τους εργαζόμενους:

- Ο ΣΥΝ, δέσμιος του «ευρωπαϊσμού» και του ρηχού «αντινεοφιλελευθερισμού», ζητάει αναδιαπραγμάτευση του χρέους χωρίς έξοδο από ΟΝΕ και ΕΕ. Έτσι όμως οι όροι που θα επιβληθούν σ' αυτή τη «διαπραγμάτευση» από τους δανειστές και τους μηχανισμούς της ΕΕ θα είναι ακόμα πιο βάρβαροι για τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα.

- Το ΚΚΕ, παρά τις κορώνες του τύπου «ο λαός να μην αναγνωρίσει το χρέος», έχει ακόμα χειρότερη στάση. Υπεκφεύγει συστηματικά στον εκβια-

τους ψηφοφόρους ότι **δεν χρειάζεται επανάσταση**, αλλά μια (καπιταλιστική) «λαϊκή εξουσία-οικονομία» με «ισχυρό ΚΚΕ» ώστε να μοιραστεί δίκαια «ο πλούτος που παράγεται»;

Ίδια ακριβώς είναι η στάση των οργανώσεων της Άκρας Αριστεράς -με πιο χαρακτηριστική το ΚΚΕ(μ-λ)- που χαρακτηρίζουν την κρίση και το χρέος ως «πρόσχημα» για την πολιτική «τρομοκρατήρηση» των εργαζομένων, ώστε να περάσουν αντιλαϊκά μέτρα. Σα να λέμε, οι καπιταλιστές έχουν βρει ένα κόλπο να ξεγελούν τους εργαζόμενους, ώστε να ξεπερνούν τις κρίσεις - δηλ. πλήρης αναθεώρηση του μαρξισμού.

«**Αριστεροί και προοδευτικοί οικονομολόγοι** από το χώρο του ΣΥΡΙΖΑ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχουν διατυπώσει την ανάγκη για «έξοδο από το ευρώ και την παύση πληρωμών του χρέους και την επαναδιαπραγμάτευσή του με στόχο τη μείωση ή και τη διαγραφή του». Ωστόσο, οι θέσεις τους (κείμενο με ημερομηνία 15/5) αναπαράγουν όλη τη βασική ρεφορμιστική λογική:

- Η δυσκολία δανεισμού της Ελλάδας χαρακτηρίζεται **«αφορμή»** για μια πρωτοφανή επίθεση στους εργαζόμενους.

- Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ λένε ότι «**εξαρχής είχε και άλλους δρόμους**», αλλά «**επέλεξε**» την προσφυγή στο μηχανισμό ΔΝΤ-ΕΕ. Μάλιστα, «**μετά την απόφαση της ΕΕ στις 9 Μαΐου όταν έγινε εμφανές πως υπήρχαν κι άλλοι δρόμοι από την μετατροπή των εργαζομένων της Ελλάδας σε πειραματόζωα... εξέλιξη που διευκολύνει την Ελλάδα να ζητήσει ακύρωση των αντιλαϊκών μέτρων.**»

Όλα είναι επομένως θέμα μιας «επιλογής» της κυβέρνησης - και όχι η αναπόφευκτη στάση της ελληνικής αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών, που προσπαθούν να κρατήσουν όρθιο το καπιταλιστικό σύστημα στην Ελλάδα, ώστε χρεοκοπώντας να μην συμπαρασύρει τις ευρωπαϊκές τράπεζες και οικονομίες. Είναι δε χαρακτηριστικό ότι η λέξη «κρίση» δεν εμφανίζεται καν στο κείμενό τους!

- Γι' αυτό και τη διαγραφή του χρέους δεν τη θέτουν ως ζήτημα ζωής και θανάτου, που συνδέεται δηλ. με την ανατροπή του καπιταλισμού (ούτε αυτή βέβαια αναφέρεται στο κείμενο), αλλά απλά ως ένα από τα πιθανά ενδεχόμενα μαζί με τη μείωση, την επαναδιαπραγμάτευση κλπ.

- Γι' αυτό καταλήγουν ότι: «**απαιτούμε από την κυβέρνηση να θέσει επιτέλους ένα φραγμό στη ασυδοσία των τραπεζών επιβάλλοντας απαγόρευση φυγής κεφαλαίων, να προχωρήσει στην κρατικοποίηση των μεγάλων τραπεζών, την επαναφορά στο δημόσιο των στρατηγικής σημασίας ιδιωτικοποιημένων επιχειρήσεων (ΟΤΕ, Ολυμπιακή κ.α.) την εφαρμογή μέσω του Προγράμματος Δημοσίων Επενδύσεων μιας μακρόπνοης βιομηχανικής πολιτικής**». Όλα αυτά μπορούν να γίνουν λοιπόν από μια αστική κυβέρνηση... **Όσο για την έξοδο από το ευρώ (και την ΕΕ), είναι απαραίτητη αλλά μόνο σε μια σοσιαλιστική κατεύθυνση**. Μια νέα δραχμή, ριζικά υποτιμημένη, θα σημαίνει μια εξαιρετικά βίαιη προσαρμογή της οικονομίας «προς τα κάτω» (αύξηση κόστους εισαγωγών, μείωση της αξίας των ελληνικών επιχειρήσεων κλπ.). Οι οικονομικές/πολιτικές προοπτικές του ελληνικού καπιταλισμού να βρει διέξοδο στην παγκόσμια αγορά, να αυξήσει τις εξαγωγές του κλπ. με βάση ένα αυτόνομο νόμισμα είναι τουλάχιστον μακρινές και θολές, αν όχι σκέτη φαντασιοπληξία (δεν υπάρχει καμία σύγκριση με την παραγωγική βάση και το γεωπολιτικό περιβάλλον πχ. της Αργεντινής). Οι θυσίες που θα απαιτηθούν από το ελληνικό προλεταριάτο και τα λαϊκά στρώματα είναι μεγάλες: γιατί να μπουν σ' αυτό το δρόμο, αν όχι για την οικοδόμηση μιας σοσιαλιστικής κοινωνίας στην Ελλάδα και την Ευρώπη;

ΔΕΝ ΠΛΗΡΩΝΟΥΜΕ!

Ο λαός έχει πληρώσει με το παραπάνω ένα χρέος που όχι μόνο δεν δημιούργησε, αλλά που μ' αυτό θησαύρισαν διεισθητές και ντόπιοι τραπεζίτες, κερδοσκόποι, επιχειρηματίες - και συνεχίζει να αυξάνεται.

- Στον κρατικό προϋπολογισμό, που ήδη έχει ανατραπεί προς το χειρότερο, οι πληρωμές τόκων (12,3 δισ.) είναι διπλάσιες από τις πληρωμές συντάξεων (6,4 δισ.), ενώ τα χρεολύσια (29,1 δισ.) ξεπερνούν τις δαπάνες προσωπικού (26,5 δισ.)!

> *συνέχεια στην επόμενη σελίδα*

σμό της αστικής τάξης «που θα βρούμε τα λεφτά;», καθώς δεν μιλάει ούτε για στάση πληρωμών ούτε πολύ περισσότερο για διαγραφή του χρέους. Καταγγέλλει μάλιστα αυτό το σύνθημα, γιατί δήθεν αποκρύπτει(;) τον «ταξικό χαρακτήρα της ανάπτυξης!» Λες και σήμερα ξετυλίγεται κάποια καπιταλιστική ανάπτυξη, που απλά πρέπει να ξεσκεπάσουμε την εκμεταλλευτική φύση της! Σε μια κλιμάκωση θεωρητικής παραχάραξης και βλακείας, μαγειρεύει ότι στοιχεία βρει για να πείσει ότι «λεφτά υπάρχουν» και ότι «παράγεται πλούτος, αλλά διανέμεται άδικα», όταν και ο τελευταίος εργάτης καταλαβαίνει στο πετσί του ότι κρίση σημαίνει ριζική μείωση του παραγόμενου πλούτου (κλείσιμο εργοστασίων, μείωση παραγωγής, μαζική ανεργία κλπ.). Το ΚΚΕ δεν θέλει να ομολογήσει ότι λεφτά **δεν** υπάρχουν: υπήρχαν, συσσωρεύτηκαν αλλά φαγώθηκαν - και μάλιστα όχι σε παραγωγικές επενδύσεις (γι' αυτό και το σημερινό «αδιέξοδο»). Γιατί πως αλλιώς θα πείσει

Ερνέστ Μαντέλ: 15 χρόνια από τον θάνατο του μεγάλου επαναστάτη

■ Μαρία Χριστοφή

Ο Ερνέστ Μαντέλ ήταν ένας από τους εξαιρετικότερους ηγέτες της Τέταρτης Διεθνούς και ένας από τους μεγαλύτερους θεωρητικούς του 20ού αιώνα. Ως τροτσικιστής προσωποποιούσε τις καλύτερες παραδόσεις του ρεύματός του: την αδιάκοπη αφοσίωση και εμπιστοσύνη στην εργατική τάξη, την υπεράσπιση της δημοκρατίας στο εσωτερικό του ριζοσπαστικού κινήματος με κάθε τρόπο και τον ανυπόχωρητο διεθνισμό.

Γεννήθηκε το 1923 στη Φραγκφούρτη από γονείς πολωνο-εβραϊκής καταγωγής, αλλά μεγάλωσε στο Βέλγιο. Οι γονείς του, από τους οποίους επηρεάστηκε, ανήκαν στο κόμμα της Λούξεμπουργκ και του Λίμπκνεχτ, το Σπάρτακο. Σε ηλικία 15 χρονών μπήκε στο PSR (Σοσιαλιστικό Επαναστατικό Κόμμα), το βελγικό τμήμα της νεοσύστατης Τέταρτης Διεθνούς. Με την κατάληψη του Βελγίου από τους Ναζί στον Δεύτερο Πα-

γκόσμιο Πόλεμο, ο Μαντέλ μπήκε στο αντιστασιακό κίνημα. Έγραφε σε εφημερίδα στοχεύοντας να παροτρύνει τους γερμανούς στρατιώτες σε αντίσταση. Αυτό και η συνολικότερη δράση του στην Αντίσταση οδήγησε τρεις φορές στη σύλλησή του. Τις δύο πρώτες κατάφερε να δραπέτευσει επηρεάζοντας πολιτικά τους φρουρούς του. Την τρίτη φορά μεταφέρθηκε σε στρατόπεδο συγκέντρωσης, όπου τον βρήκε και το τέλος του πολέμου. Μετά τον πόλεμο έγινε ηγέτης του βελγικού τμήματος της Διεθνούς καθώς και το νεότερο μέλος της γραμματείας της Τέταρτης Διεθνούς, μαζί με τον Πάμπλο. Ο ίδιος είχε παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο στη γενική απεργία του Βελγίου το 1961-62 και στο γαλλικό Μάη του 1968.

Το 1962 εκδίδεται το βιβλίο του «Μαρξιστική Πραγματεία της Οικονομίας». Έχει ήδη προηγηθεί η κουβανική επανάσταση και ο Τσε Γκεβέρα, διαβάζοντας το βιβλίο του Μαντέλ, τον καλεί στην Κούβα για συμβουλές στην νεοσύστατη σχεδιασμένη οικονομία.

Το 1972 καταφέρνει να πάρει το διδακτορικό του, από το Ελεύθερο Πανεπιστήμιο Βρυξελλών, το οποίο δημοσιεύτηκε με τον τίτλο «Ύστερος Καπιταλισμός», ίσως η πιο γνωστή του δουλειά. Το διδακτορικό του τού εξασφάλισε έδρα στο ίδιο πανεπιστήμιο, όπου δίδασκε τα Μακρά κύματα της καπιταλιστικής ανάπτυξης.

Ο Μαντέλ ήταν πολυγραφότατος. Συνολικά εξέδωσε γύρω στις 2.000 άρθρα και 30 βιβλία, σε πολλές διαφορετικές γλώσσες. Τα πνευματικά δικαιώματα για όλα τα έργα του τα εκχώρησε στην Τέταρτη Διεθνή, δίνοντας άλλο ένα έμπρακτο παράδειγμα για το πώς πρέπει να συμπεριφέρονται οι επαναστάτες.

Η θεωρητική του συνεισφορά κυρίως στην πολιτική οικονομία του 20ού αιώνα είναι μοναδική. Στο βιβλίο του «Μαρξιστική Πραγματεία της Οικονομίας» συμπλήρωσε τις βασικές μαρξιστικές ιδέες, με τα ευρήματα των νέων κοινωνικών επιστημών (κοινωνιολογία, κοινωνική ψυχολογία, ανθρωπολογία κ.λπ.),

ενώ στον «Ύστερο Καπιταλισμό» ανέλυσε πρώτος το διαφαινόμενο τέλος του μεταπολεμικού μακροκύματος ανάπτυξης της

παγκόσμιας οικονομίας, συμπεραίνοντας ότι ο καπιταλισμός έμπαινε ήδη από τη δεκαετία του 1970 που έγραφε ο Μαντέλ, σε ένα άλλο μακρύ κύμα «αυξανόμενης κοινωνικής και οικονομική κρίσης που θα χαρακτηριζόταν από ένα πολύ χαμηλότερο ποσοστό παγκόσμιας ανάπτυξης». Ουσιαστικά ήταν ο πρώτος που κατάλαβε και ανέλυσε επιτυχώς την κρίση της οποίας την όξυνση βιώνουμε σήμερα. Ομολογουμένως η απουσία της θεωρητικής του διάνοιας στη σημερινή συγκυρία είναι κάτι παραπάνω από αισθητή.

Μετά την κουβανική επανάσταση, με την οποία άνοιγε ένας νέος δρόμος για τον σοσιαλισμό, ο Μαντέλ αφιέρωσε πολύ χρόνο στην προσπάθεια να ενώσει ξανά τα διάφορα κομμάτια της Τέταρτης Διεθνούς. Σημαντική επίσης ήταν η συνεισφορά του γύρω από το ζήτημα της φύσης των κρατών-δορυφόρων της Σοβιετικής Ένωσης αλλά και της φύσης της ίδιας της ΕΣΣΔ. Ο Μαντέλ υποστήριζε πάντα την άποψη του Τρότσκι, ότι η Σοβιετική Ένωση ήταν ένα εκφυλισμένο εργατικό κράτος, σε μια κατάσταση μετάβασης είτε προς τα μπρος στη σοσιαλιστική δημοκρατία, είτε προς τα πίσω, προς τον καπιταλισμό. Οι εξελίξεις του 1989-90 δυστυχώς δικαίωσαν αυτή την άποψη, παρόλο που ο ίδιος είχε δουλέψει προπαγανδίζοντας την πολιτική επανάσταση στις σοβιετικές χώρες.

Στα τελευταία χρόνια της ζωής του ο Μαντέλ αντικατέστησε το κλασικό δίλημμα της Λούξεμπουργκ «Σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα» με το δίλημμα «Σοσιαλισμός ή θάνατος», αφού έβλεπε ότι ο καπιταλισμός οδηγεί προς την

καταστροφή της ανθρωπότητας μέσω ενός πυρηνικού πολέμου ή μιας οικολογικής καταστροφής.

Ο Μαντέλ πέθανε από καρδιακή προσβολή στο σπίτι του στις 20 Ιουλίου 1995. Επαναστάτες από όλο τον κόσμο παρευρέθησαν στον ενταφιασμό των σταχτών του στο Παρίσι δύο μήνες αργότερα, στο Mur des Federes, όπου είχαν εκτελεστεί οι τελευταίοι αγωνιστές της Παρισινής Κομμουνας το 1871.

Θεωρητικά, ηθικά και στην πράξη, ο Ερνέστ Μαντέλ ήταν και παραμένει πρότυπο για όλους τους επαναστάτες.

Έργα του Ε. Μαντέλ που κυκλοφορούν από τις εκδόσεις Εργατική Πάλη:

- 1) Εισαγωγή στον Μαρξισμό
- 2) Η θέση του μαρξισμού στην Ιστορία
- 3) Τα μακρά κύματα της καπιταλιστικής εξέλιξης
- 4) Ο Ύστερος Καπιταλισμός
- 5) Για το επαναστατικό κόμμα
- 6) Τρότσκι
- 7) Φοιτητές, διανοούμενοι και πάλη των τάξεων
- 8) Το νόημα του Β' Παγκοσμίου Πολέμου
- 9) Εισαγωγή στο Κεφάλαιο του Καρλ Μαρξ

Επίσης άρθρα του ίδιου συμπεριλαμβάνονται στα βιβλία των εκδόσεων Εργατική Πάλη:

- 1) 4^η Διεθνής (Ε. Μαντέλ, Π. Φρανκ)
- 2) Μάης 1968, συλλογή άρθρων (Π. Σιήλ, Μ. Μακόνβιλ, Π. Φρανκ, Ε. Μαντέλ, Α. Κριβίν, Ν. Μπενσάνιτ)
- 3) Η μαρξιστική θεωρία για την αλλοτρίωση (Ε. Μαντέλ, Τζ. Νόβακ)
- 4) Απάντηση στον Λουί Αλτουσέρ (Ε. Μαντέλ, Μ. Λεβί, Ζ.Μ. Πουαρόν)

Διαγραφή του Χρέους Τώρα!

< συνέχεια από την προηγούμενη σελίδα

- Συνολικά τη δεκαετία 2000-2009, το Δημόσιο πλήρωσε 450 δισ. ευρώ για χρεολύσια και τόκους. Το δημόσιο χρέος όμως όχι μόνο δεν μειώθηκε, αλλά αυξήθηκε κατά 155 δισ. ευρώ!

Αν δεν ξεσκεπάσει το καπιταλιστικό αδιέξοδο, όπως αυτό εκδηλώνεται μέσα από το ζήτημα του χρέους, το εργατικό κίνημα δεν θα μπορέσει να πολιτικοποιήσει και να ριζοσπαστικοποιήσει την πάλη του - και θα παραμένει εγκλωβισμένο στην αναποτελεσματικότητα των επιμέρους αγώνων και διεκδικήσεων ή ακόμα χειρότερα των κοινοβουλευτικών «λύσεων». Γι' αυτό, όποιος αρνείται την ανάγκη το εργατικό κίνημα να απαντήσει σ' αυτή τη συγκεκριμένη πραγματικότητα, χαρακτηρίζοντας την κρίση «πρόσχημα» και το χρέος «ψευδοδίλημμα», **είτε είναι εκτός τόπου και χρόνου είτε σπέρνει συνειδητά τις χειρότερες αυταπάτες στην εργατική τάξη.**

Κάθε ευρώ χρέους, τόκων, ασφαλιστρών κλπ. που συνεχίζουμε να αποπληρώνουμε, λείπει από τα σχολεία, νοσοκομεία, κοινωνικές υπηρεσίες, ασφαλιστικά ταμεία, ταμεία ανεργίας, από τη δημιουργία θέσεων εργασίας. Αν η αποπληρωμή συνεχιστεί «κανονικά», ό,τι παράγεται θα αποστραγγίζεται για να διασφαλίσει τα προγραμματισμένα κέρδη των δανειστών.

ΑΜΕΣΗ ΚΑΙ ΟΡΙΣΤΙΚΗ ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΧΡΕΟΥΣ: αυτός είναι ο μόνος δρόμος. Δεν είναι «πατριωτική υπόθεση» ένα χρέος που κατά 30% βρίσκεται στα χαρτοφυλάκια ελληνικών τραπεζών και που το χρησιμοποιούν ως εγγύηση για να διασώζονται με ευρωπαϊκή χρηματοδότηση! Φτάνει πια. Να μην ξεπληρώσουμε ούτε ευρώ από τα δισ που ακόμα υπολογίζουν να ξεζουμίσουν από εμάς. Μόνο έτσι θα σταματήσουμε την οικονομική αιμορραγία και την καταστροφή του παραγωγικού ιστού, για να μπει σε ρεαλιστική βάση η ικανοποίηση των επειγυμένων κοινωνικών αναγκών.

Αυτό το αίτημα δεν απευθύνεται στο ΔΝΤ, την ΕΕ και τις αστικές κυβερνήσεις, ούτε είναι παράκληση προς τους καπιταλιστές-δανειστές. Μπορεί μόνο να το επιβάλλει το εργατικό κίνημα, δένοντας γύρω του σε συμμαχία τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Πια να μην αναπαράγει χειρότερα αδιέξοδα (πράγμα αναπόφευκτο σε καπιταλιστικά πλαίσια) πρέπει να συνοδεύεται από ένα Πρόγραμμα Σωτηρίας, από γενναία **μέτρα σοσιαλιστικής κατεύθυνσης στη διαχείριση της οικονομίας:** κρατικοποίηση των βασικών τομέων κάτω από εργατικό έλεγχο (πρώτα-πρώτα των τραπεζών), δήμευση των μεγάλων περιουσιών, απαγόρευση των απολύσεων. Μ' αυτό τον τρόπο χρησιμοποιήθηκε πολλές φορές στην ιστορία και στην ίδια τη Ρώσικη Επανάσταση. Η διαγραφή του χρέους είναι ένας βασικός κρίκος στην πάλη για να σωθούμε από την καπιταλιστική κρίση - που δεν σημαίνει άλλο από το να φτάσουμε τους αγώνες μέχρι την ανατροπή του καπιταλισμού και την εγκαθίδρυση της εξουσίας των εργαζομένων.

ΚΟΛΠΟΣ ΜΕΞΙΚΟΥ

Ανυπολόγιστη καταστροφή με ευθύνες BP και Ομπάμα

■ Μαρία Κτιστάκη

Δύομιση μήνες έχουν περάσει από την έκρηξη στις 20 Απριλίου στην εξέδρα της Deepwater Horizons, που την εκμετάλλευσή της είχε ο βρετανοαμερικανικός κολοσσός της BP (η τέταρτη μεγαλύτερη εταιρεία στον κόσμο και τρίτη μεγαλύτερη στο χώρο της ενέργειας). Έντεκα άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους και η ανεξέλεγκτη διαρροή χιλιάδων τόνων πετρελαίου και μεθανίου που ακολούθησε και συνεχίζεται, σε συνδυασμό με την ανικανότητα της εταιρείας και της κυβέρνησης Ομπάμα να την αντιμετωπίσουν, έχουν προκαλέσει μια από τις χειρότερες οικολογικές καταστροφές με τεράστιες οικονομικές επιπτώσεις. Η πετρελαιοκηλίδα απειλεί να απλωθεί σε όλο σχεδόν τον κόλπο του Μεξικού καταστρέφοντας όλη την παραλιακή ζώνη του Μισισιπί, της Αλαμπάμα, της Λουιζιάνα, του Τέξας, της Τζόρτζια και της Φλόριδα.

Ένα Προαναγγελλθέν Έγκλημα

Καταρχήν, η Αμερικανική Υπηρεσία Διαχείρισης Μεταλλευμάτων (MMS) ήταν αυτή που επέτρεψε στην BP (και προφανώς όχι μόνο σε αυτήν) να αρχίσει γεωτρήσεις στη συγκεκριμένη πλατφόρμα παρά το ότι η εταιρεία δεν είχε συντάξει Μελέτη Περιβαλλοντικών Επιπτώσεων. Έντεκα ολόκληρους μήνες πριν το «ατύχημα» οι μηχανικοί είχαν αρχίσει να προειδοποιούν για τα σοβαρά προβλήματα που παρουσίαζε το σύστημα ασφαλείας της Cameron, κανείς όμως (ούτε οι ομοσπονδια-

κοί αξιωματούχοι που ήταν υπεύθυνοι για τον έλεγχο της εξέδρας) δεν έδωσε σημασία. Η έκρηξη προκλήθηκε από μια φυσαλίδα μεθανίου που ούτε το κύριο ούτε το βοηθητικό σύστημα ασφαλείας μπόρεσαν να αντιμετωπίσουν. Αλλωστε η ασφάλεια έχει μπει και επίσημα σε δεύτερη μοίρα από το 2007 για την BP, οπότε προχώρησε σε μείωση κατά 1/3 των δαπανών, απολύοντας 7.500 εργαζόμενους και περικόποντας τα «περιττά» έξοδα. Δεν είναι τυχαίο ότι αυτό ήταν το τρίτο ατύχημα τα τελευταία πέντε χρόνια για το οποίο ευθύνεται.

Βέβαια, η μείωση του κόστους και η «χαλάρωση» των μέτρων ασφαλείας έγινε εφικτή με τη βοήθεια των αμερικανικών κυβερνήσεων (τόσο της προηγούμενης, όσο και αυτής) και, όπως αποκαλύφθηκε μετά το εν λόγω συμβάν, δεν αφορά μόνο την BP αλλά όλες τις πετρελαϊκές εταιρίες που δρουν στο έδαφος των ΗΠΑ. Σύμφωνα με την αμερικανική νομοθεσία, οι αποζημιώσεις που είναι υποχρεωμένη μια πετρελαϊκή εταιρεία να πληρώσει σε περίπτωση τέτοιου ατυχήματος –πέραν των επιχειρήσεων καθαρισμού– δεν ξεπερνούν τα 75 εκατομμύρια δολάρια. Το υπόλοιπο κόστος βαρύνει τις τοπικές κρατικές υπηρεσίες, δηλαδή και πάλι τους φορολογούμενους. Στην περίπτωση της BP τα χρήματα αυτά αντιστοιχούν στα κέρδη μιας και μόνο μέρας. Βέβαια, η BP έχει ήδη χρεωθεί με 1,5 δις για τις αποτυχημένες προσπάθειες αντιμετώπισης της διαρροής και προθυμοποιήθηκε να καταβάλλει 20 δισεκατομμύρια δολάρια για την

καταστροφή που προκάλεσε (με τη διαβεβαίωση ότι έτσι θα αποφυγεί μηνύσεις και διώξεις), ποσό που αντιστοιχεί στα μερίσματα που εισπράττουν σε ένα εξάμηνο οι μέτοχοί της, και ασφαλώς πενιχρότατο μπροστά στα κέρδη της (μόνο το πρώτο τρίμηνο του 2010 υπολογίζονται σε 5,6 δις δολάρια).

Άλλο τα λόγια κι άλλο οι πράξεις

Η οξύτατη επίθεση του Ομπάμα στην BP, έναν ολόκληρο μήνα μετά το «ατύχημα», με πύρινες ομιλίες κατά των ρυπογόνων πετρελαϊκών εταιρειών, αλλεπάλληλες επισκέψεις στις πληγείσες ακτές, δημόσιες ακροάσεις των μεγαλοστελεχών της εταιρείας και των διευθυντών των πέντε μεγαλύτερων πετρελαϊκών εταιρειών που λειτουργούν στις ΗΠΑ (Exxon, Mobil, Chevron, ConocoPhillips Shell και BP), δεν είχε την παραμικρή ουσία. Αποτελούσε απλώς μέρος του θεατρικού υπερθεάματος που έστησε η αμερικανική κυβέρνηση για να κατευνάσει την κοινωνική κατακραυγή, να φρενάρει την κατρακύλα της δημοτικότητας του Ομπάμα και να αποσοβήσει το βαρύτατο πολιτικό πλήγμα που υπέστη εξαιτίας της, εμφανούς πια, υποταγής της στα συμφέροντα των πετρελαϊκών εταιρειών.

Ωστόσο, τα γεγονότα μιλούν από μόνα τους. Καταρχάς η BP υπήρξε από τους βασικούς χρηματοδότες της προεκλογικής εκστρατείας του Ομπάμα. Δεύτερον, λιγότερο από δυο εβδομάδες πριν το «ατύχημα», ο αμερικανός πρόεδρος ήρε την εικοσαετή απαγόρευση των υπεράκτιων γεωτρήσεων στις ΗΠΑ, γράφοντας στα παλιά του τα παπούτσια τις προεκλογικές του δεσμεύσεις. Επί έναν ολόκληρο μήνα, όχι μόνο δεν υπήρξε η παραμικρή δημόσια επίκριση στην BP, αλλά παρά το αμαρτωλό παρελθόν της, η αμερικανική κυβέρνηση της παραχώρησε όσες άδειες ζήτησε για την εφαρμογή των μέτρων που θεωρούσε ότι θα σταματούσαν τη διαρροή και την πετρελαιοκηλίδα, συμπεριλαμβανομένης και της χρήσης του πολύ επικίνδυνου τοξικού Corexit με άγνωστες επιπτώσεις στο περιβάλλον. Το ίδιο διάστημα η αμερικανική κυβέρνηση ψεύδονταν ασύστολα διαβεβαιώνοντας τον λαό ότι η διαρροή δεν ξεπερνούσε τα 50.000 βαρέλια –ενώ πλησίαζε τα 100.000 βαρέ-

λια– και αποκρύπτοντας τις πραγματικές διαστάσεις της καταστροφής του οικοσυστήματος. Η υποτιθέμενη προσωρινή παύση των γεωτρήσεων, που με τυμπανοκρουσίες ανήγγειλε ο Ομπάμα, δεν αφορά παρά 33 γεωτρήσεις, δηλαδή λιγότερο από το 1% του συνόλου, την ίδια στιγμή που η MMS μετά τις 20 Απριλίου έχει παραχωρήσει 198 νέες άδειες, 13 εκ των οποίων στην BP, χωρίς να απαιτήσει καμιά ενίσχυση των μέτρων ασφαλείας.

Ανυπολόγιστη Καταστροφή

Η διαρροή δεν αναμένεται να σταματήσει πριν τον Αύγουστο και εφόσον επιτευχθεί η διάνοιξη παράπλευρων γεωτρήσεων. Στο μεταξύ 100.000 βαρέλια εξακολουθούν να διαχέονται καθημερινά στον Κόλπο του Μεξικού (από τα οποία ούτε τα μισά δεν έχει καταφέρει να περισυλλέξει η BP), δημιουργώντας μια κηλίδα βάθους 120 μέτρων. Επιπλέον εκλύεται 40% μεθάνιο, για το οποίο οι επιστημονικές έρευνες δείχνουν ότι αιχμαλωτίζεται στο εσωτερικό της θάλασσας στερώντας το οξυγόνο και δημιουργώντας νεκρές ζώνες, ενώ ταυτόχρονα καθυστερεί την αποδόμηση των μορίων του πετρελαίου. Ταυτόχρονα, έχουμε ήδη μπει στη περίοδο των τυφώνων, γεγονός που δημιουργεί τον κίνδυνο να διασπαρθεί η κηλίδα σε όλο τον Κόλπο του Μεξικού και την Καραϊβική.

Για τις ακτές της Λουιζιάνα, όπου υπάρχει ένα από τα πλουσιότερα οικοσυστήματα του πλανήτη, η αντίστροφη μέτρηση έχει αρχίσει. Το ίδιο και για τις ακτές των υπόλοιπων πολιτειών που αγκαλιάζουν τον Κόλπο του Μεξικού. Το οικονομικό κόστος για τις πληγείσες περιοχές θα είναι τεράστιο: για την αλιεία της Λουιζιάνα θα αγγίξει τα 2,5 δις δολάρια, οι επιπτώσεις στον τουρισμό της Φλόριντα αναμένεται να φτάσουν τα 3 δις κ.ο.κ.. Η αντιμετώπιση της επιφανειακής πετρελαιοκηλίδας θα χρειαστεί περίπου δύο μήνες και το κόστος καθαρισμού θα φτάσει τα 37 δις. Οι μακροπρόθεσμες, όμως, επιπτώσεις θα υφίστανται για πολλά χρόνια και είναι αμφίβολο αν το μέγεθος και το εύρος τους θα προσδιοριστούν ποτέ.

